

Mşrf -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
15 Kasım 2021 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

KALANLAR VE GİDENLER

VEDA

Hani o bırakıp giderken seni
Bu öksüz tavrını takmayacaktın?
Alnına koyarken veda buseni,
Yüzüme o türlü bakmayacaktın?
Orhan Seyfi Orhon

KALANLAR VE GİDENLER

Kimi zaman zor gelir gitmek.Kimi zaman da zor gelen kalmaktır.Yaşamımız tercihlerimizin toplamıdır.Ve bazen yaşamımız ayrılıklar toplamıdır.Yarım kalan şiirleri,yarım kalan öyküleri barındırır.Kalmayı tercih edenler yüreğinin sözünü dinleyemeyenlerdir.Onun götürdüğü yere gidemeyenlerdir. Gitmeyi tercih edenler de birdenbire gitmezler aslında.Önce küçük adımlar atılmıştır fark ettirilmeden. Yanıbaşınızdadır gitmeye aday olan ama gönlü uzaklardadır.Adım adım da uzaklaşmaya devam eder.Sonra adımların sayısı artar.Ve bir gün bakıverirsiniz yanıbaşınızda görmeye alıştığınız o kişi yok artık.Gitmiştir,gidebilmiştir.Tercihini yapabilmiştir. Trenler kaçırlır çoğu zaman.Ama treni kaçırmamanın iyi tarafları da olabilir.Sonraki trende,farklı yolcularla birlikte olabilmek,farklı tadlar ve renkler tanıyabilmek gibi... Gideceğiniz istasyona yine varmışsınızdır.Yer doğrudur,zaman doğrudur.Beynimize verdiğimiz yanlış kodlamalar çoğunlukla doğru ile yanlış ayırt edemememize sebep olur. Doğru zaman ,doğru yer... Ne zamandır o doğru zaman? Neresidir o doğru yer ? Hiç gitmemektense, gidip geri dönebilmeyi de göze alabilmeli insan.Hayallerini görmezlikten gelmemeli...gidebilmeli...Ve eğer giden geri dönerse,dönene de hoş geldin diyebilecek kadar büyük olabilmeli bu yürekler... İhlamur çiçekleri açarken geliverir belki beklenen.Belki kalan siz iseniz,bir gün,bir akşamüstü siz de bir yere gidiverirsiniz.Bilin ki o yer, mutlaka yüreğinizin götürdüğü yerdir.Doğru yerdir.Doğru zamandır.Neden direnirsiniz?Bilinmeyenden mi? Düşünün ki şu anı da dün bilmiyordunuz, bilemezsiniz.Korkulara,kodlamalara yer vermeyelim beyinlerimizde.Sınırlamalarla küçültmeyelim dünyalarımızı.Renkleri soldurmayalım...Hoşça kal ve Hoş geldin...bu iki kelimeyi korkmadan kullanabilelim. Sevgiyle kalın...Hoşça kalın... Müşerref ÖZDAŞ

HAYATTAN KARELER

Küçük bir eşya kaybedersiniz bir gün.Çoğumuzun başına gelmiştir.Öyle pek değeri de yoktur maddi olarak ama günlerce arar dururuz.Belki evin bir köşesinde çıkmıştır günler sonra karşınıza.Ne çok da sevinmişsinizdir o küçük şey için.Onun değerini ancak siz bilebilirsiniz.Bir başkası için hiçbir şey ifade etmeyebilir.Ama sizin dünyanızdaki yeri başkadır.

Sevdiğiniz bir çiçek,bir renk,pencerenizin önündeki sardunyanız,kafesteki muhabbet kuşunuz,özlediğiniz bir dostunuz,çalan telefonun ucundaki ses,mutfakta pişen kekin evi dolduran kokusu...hepsi yaşamınızın parçalarıdır,renkleridir.Belki sararmış fotoğraflar,çoktandır unutulmuş ve dinlemediğiniz kasetler,giyilmeyen eşyalar...bunlar da sizin parçalarınızdır.Sizi siz yapan parçalar.Bir puzzle'ın parçaları..İçlerinden birisini bille çıkardığınızda eksik kalır resminiz.Bir sabah uyandığınızda tamam hissedersiniz her şeyi.

Puzzle'ın parçaları yerine oturmuş,resim tamamlanmıştır.Bir tebessüm belirir yüzünüzde.Yaşamın ve var oluşunuzun anlamı ve rengi daha belirgin olduğu için.Ama tamamlanacak başka puzzle'lar, başka resimler olacaktır.Albümünüzdeki fotoğraflar,günlüğünüze yazılmış satırlar,tek kalmış bir fincan,boş bir parfüm şişesi belki...Eskimiş bir ayakkabı,yastığa başınızı koyduğunuzda beyninizin içinde dönüp duran düşünceler,isimler,anılar...Ve belki iki damla gözyaşı...Hayatın kareleridir bunlar...Anılar..anılar..Bir dostun yüzünü anımsarsınız.Bir sevgilinin yürüyüşünü,sesini,aramasını,bekleyişinizi,özleyişinizi...

Zaman geçer,anılar birikir.Bugün ve şu an bile anılar biriktiriyorsunuz yaşamınıza tanıklık etmeleri için.Anıları çıkarın,ne kalır geriye?...Fazla bir şey değil.Çünkü kalan şey siz olmazsınız artık.Sadece bir beden olursunuz o an.Herkesin dünyası,renkleri,kareleri farklıdır.Herkesin paletinde farklı renkler vardır.Farklı desenler çizilir.Hayatı güzel yapan da bu farklılıklardır.Anılar biriktirmeye devam ediyoruz...edeceğiz...Anılarımızın mutlu,güzel ve rengarenk olabilmesi dileğiyle...Sevgiyle kalın.

(M.ÖZDAŞ)

YALNIZ RUHLARIN ÇIĞLIĞI

YALNIZ RUHLARIN ÇIĞLIĞI

MEKTUP

Burada kopkoyu suskunluk
Belki oradan duyarsınız bu sessizliği
Gururundan öyle alçakgönüllü ki
Acılarım ölür de haykırmaz kendini
Aziz NESİN

Öncelikle sevgili Aziz NESİN'i rahmetle anıyorum. Işık içinde yatsın. Onun aydın kafasının içinde bile sessiz çığlıklar olduğunu ne güzel anlatıyor bu dizeler... Onunla 1992 yılında 6 Eylül Akhisar'ın Kurtuluş yıldönümü şenliklerinde tanışıp sohbet edebilme imkanı bulmuştum. Yüzünden ve sözlerinden insan sevgisini duyabilme, görebilme mutluluğunu yaşamıştım... Hatırladıkça buruk bir tebessüm belirir yüzümde...

İnsanların birbiriyle direkt iletişim kuramadıkları, bunun yerine gizlendikleri odalarında, PC' lerinin başında, tuşlar ve ikonlar aracılığıyla iletişimi tercih ettiği, ruhların daha da yalnızlaştığı, sessiz çığlıkların daha da arttığı zamanlardayız. Sanal dünyaların, sanal alemlerin, sanal sevgilerin, sevgisizliklerin yaşandığı çağlardayız... İnsanların birbirine iki adım ötede olup da ulaşamadığı, birbirlerinin kapısını çalamadığı, çareyi sanallıkta aradığı, bulduğu, bulmaya çalıştığı, bulduğunu zannettiği çağlardayız... Satır aralarını okumak deriz ya, bir hassas ve yalnız ruhun çığlıklarını kaçımız fark ederiz?... Ben böyle bir çığlığı ilk kez şu satırlarda hissettim sanal alemde : " Ben mutlu olmayı beceremiyorum, hiç olmazsa siz olun....." Bir fotoğraf yorumunun altında okuduğumda bu satırları, içim titredi. Bir yalnız ruhun ürpertisi, çığlığı bu cümle ile ulaştı kalbime. Ruhum üşüdü...

Yazabileceğiniz bir güzel söz, bir an karşınızdaki insanı öylesine mutlu edebiliyor ki, bunu defalarca gördüm. Destek ve yardım ihtiyacı olduğunu sezdiğim her dostuma ulaşmaya çalıştım. Küçük bir cümleyle, küçük bir ünlemle, küçük bir şiirle... Neredeyse hastalıkların bile sanal olarak teşhis ve tedavi edildiği, edilebileceği dönemlerde yaşıyoruz. Öyleyse neden olmasın Bir dostumuzun uzaktan bile olsa neden elini tutmayalım? Neden ruhuna dokunmayalım...???

Müşerref ÖZDAŞ

BİR YAŞAM ANALİZİ

Yaşamın provası yoktur. Herkesin bir sahnesi vardır. Sahneye çıkar, rolünüze başlar, oyuna devam edersiniz.. Herkes kendi sahnesinde ve her defasında farklı bir oyun sergiler. Bu oyunu diğer sahnelerden, diğer oyuncular da izler. Birbrlerinin oyununu beğenir ya da beğenmez, alkışlar ya da alkışlamaz. Bazen duraklar, bomboş bakarsınız. Rolünüze ara verirsiniz en depresif anlarınızda. Geri dönüp çokça bakarsınız. Çokça eleştirirsiniz kendinizi ve başkalarını. Özellikle de başkalarını.

Bir süreçtir yaşanan. Belki bu sürecin sonunda sahnemiz değişecektir. Başka bir sahnede, oyuncularla birlikte rol alacaksınız. Onların tecrübelerinden faydalanacaksınız. Öyle de olsa ara verilen zamanlar olacaktır, olmalıdır...Dinlenme molaları, sahneden inilen, makyaj tazelenen zamanlar olacaktır.

Yaşam bir yoldur. Yola çıkarsınız, önceden geçilmemiş yollardan geçersiniz. Gittiğiniz yolda aracınız da bozulabilir. Trafik levhalarını fark etmeyebilir, fark etseniz de uymayabilirsiniz. İçinizdeki canavarı başıboş da bırakabilirsiniz. Ne zaman bir dönemece geleceğinizi bilemeyebilirsiniz. Diyelim ki her şey yolunda...Yine de sizden olmasa da karşınızdaki ya da arkanızdan gelenlerin yaptığı hatalar size de kaza yaptırabilir. Duraklamanıza ve tabii ki hedefinize varmanızda gecikmeye sebep olabilir. Ya da başka bir yola saparsınız. Bu yol belki bir öncekinden daha tehlikeli, belki daha kolaydır. Belki yolunuzun üzerinde hiç benzin istasyonuna da rastlamayacaksınız, benzininiz bitecek ve kalakalacaksınız. Belki otostop yapmayı deneyeceksiniz. Belki de yaşamınızdaki en güzel tesadüf ile karşılaşacaksınız. Bir masal veya filmdeki gibi...

Peki ne yapacağız? Hiç yola çıkmayacak mıyız? Yeni yerleri hiç merak etmeyecek miyiz? Düşlemeyecek miyiz? Hayallerimizi avuçlarımıza mı hapsedeceğiz? Hayır...elbette hayır.

Ne olursa olsun sahnelere çıkacak, oyunumuzu oynayacağız. İzleyicimiz tek kişi olsa da. Gerekirse ara verip tekrar başlayacağız. Yollara da düşeceğiz elbet. Yollarda da duracağız, molalar vereceğiz. Belki gönül dolusu, iç ferahlatıcı manzaralar da izleyeceğiz yol boyu. Gideceğimiz yolun düz olmadığını bileceğiz. Tehlikesiz olmadığını bileceğiz. Ama yine de gideceğiz...Yolda karşılaşılan diğer yolcuların farklı yerlere gittiğini, farklı yerlerden geldiğini bileceğiz.

Yaşam böyle bir şey işte... Yola çıkar, devam eder, bazen mola verir, yine devam ederiz... etmeliyiz... Çıktığımız yol bizi mutlaka bir yere götürecektir.

Yaşam yolculuğunuz keyifli geçsin...
Müşerref ÖZDAŞ

PAZARTESİ SENDROMLARI

Eyvah yarın pazartesi..!!!

Off hadi yatalım artık..yoksa sabah kalkamayacağız.

Yine iş...Ne vardı yarın çalışmasak...

Yarın sınav var...hiç de çalışmadım...Bakalım ne olacak...

Bir çoğunuza tanıdık geldi değil mi? Mevsimlerden yazsa bu havada çalışılır mı ? denir çoğunlukla....Veya kış ise ve hava soğuk,bir de yağışlıysa daha da zor gelir evde geçirilmiş iki günün ardından,ertesi gün işe veya okula gitmek... Günlerden Cuma.İş çıkışı sabırsızlıkla beklenmiştir veya okulun son ders zilinin çalması.Ve eve dönüş telaşı sarar kişileri.Belki bu gün her zamankinden farklı olarak bir iş arkadaşı ile veya bir eski arkadaşınız ile çıkışta bir yerlerde oturup bir kahve içebilirsiniz.Ya da deniz kenarında keyifli bir yürüyüş...Ne de olsa yarın çalışılmayacaktır. Serbest olacağınızın bilinciyle daha rahattır içiniz.Gece istediğiniz bir filmi geç saatlere kadar izleyebilecek,belki gittiğiniz yerden her zamankinden daha geç döneceksiniz.Ertesi sabah geç yapılan bir kahvaltıyla güne merhaba diyeceksiniz.Gün boyunca üstünüzdeki eşofmanla dolaşabilecek,ağır ağır gazeteleri ve magazin sayfalarını keyifle okuyacak,bulmacalar çözeceksiniz.Keyif kahveleri içilecek belki de dost ziyaretlerinde...

O gün tembellik yapmak, evin rahatlatıcı ortamında öylesine vakit geçirmek bile keyif verecektir size.Belki eski bir Türk filmi izlersiniz....Çocukluğumdan bana hafta sonu hatıraları olarak öğleye yakın mutfaktan gelen kızarmakta olan yumurtalı ekmek kokuları ,tabak,bardak,kaşık çınlamaları kalmıştır.Ve hep beraber uzun uzun yapılan geç kahvaltı eşliğinde izlenen TV'de Western bir film..O meşhur kovboy filmleri..John Wayne,Clint Eastwood,Gary Cooper...Kızılderili çığlıkları,at kişnemeleri...Hayattan keyif alınan,yenilen ekmeğin bile tadının farklı olduğu yıllar...Zamanın ağır aktığı yıllar...Yaz aylarında gidilen açık hava sinemaları...Zamanın bu anından bakıldığında ne çok yılı ve ne çok anıyı geride bıraktığımızı bir hüzünle fark ediveririm.

Cumartesi aylaklığından bahsediyordum.Geç başlayan o günü ,geç gelen bir akşam karşılar...Birlikte uzun uzun yenilen akşam yemekleri ve sohbetlerle gece güzelleşir.. Ardından elini kolunu sallaya sallaya Pazar da gelmiştir.O günün de geçmesi hiç istenmez.Akşam yine biraz daha erken yatılmaya çalışılacak,ertesi gün yine bildik bir şehir telaşının içine dalınacaktır.

Ve işte pazartesi gelivermiştir yine.O bir çoğumuzun hiç sevmediği pazartesilerden biri daha.Bir sabah selamını vermeye,verileni de almaya üşenen uykulu yüzler olacaktır bizi ilk karşılayan.Ne düşündüğünü anlamının zor olduğu yüzler,yabancı yüzler,bezgin yüzler...Yaşama her zamanki gibi akıp gireceksiniz işte.Yeni bir hafta başlamıştır.Zor geçecek bir güne başlamıştır çok kişi.Oysa ki sağlıklı ve üretebilir olmak ne güzeldir.Her yeni günde olduğu gibi,bugünün de başlangıcında güne gülümseyerek uyanıp başlamak ne çok şeyi değiştirebilir.Oysa bunu yapmak yerine veya yaşamımızı güzelleştirici ve kolaylaştırıcı olabilecek olumlu düşünceler varken,olumsuz düşüncelerle o günü kendimiz için zorlaştırırız.Ben derim ki deneyelim.bir kez deneyelim....gülümseyin ki karşılığını alacaksınız.Her gününüze önce kendinize “ Günüm aydın “ diyerek ve gülümseyerek başlayın.Ve tanımasanız da karşınıza çıkan birine gülümsemeyi,hafiften selam verip geçmeyi deneyin.Belki de çok şey değişecek bu küçük tebessümlerle yaşamınızda.Yaşamınızda daha pek çok pazartesiler olacağını,olması gerektiğini bilerek ve severek yaşamayı deneyelim.Yaşamımızı güzelleştirmek bizim elimizde.Bunu kendimizden esirgemeyelim..Pazartesilere ve diğer günlere içtenlikle merhaba diyelim..yüzünüzden gülümseme,yüreğinizden yaşam sevinci eksik olmasın...

Müşerref ÖZDAŞ

7 KASIM 2009

ÇOCUKLARIMIZ IŞIĞIMIZDIR

Çocuklarımız geleceğimizdir. Çocuklarımız gururumuzdur. Onların eğitimi ve yaşama hazırlanmasında hepimize görev düşmektedir. Bu konuda gereken özen gösterilmelidir.

20-27 Kasım tarihleri arasında “ Evrensel Çocuk Hakları Haftası “ kutlanmaktadır. Ancak bunu bir haftaya değil yaşamın geneline yaymalıyız. Hepimiz onlara özenmez miyiz? Onlarda biraz da kendimizi görmez miyiz? Onlar bizim aynamızdır. Bir çocuk kahkahasını saatlerce dinleyebilirsiniz. Ne saftır ne temizdir o bakışlar, o gülüşler. O pürüzsüz tenlerine dokunduğunuzda yaşamın nasıl da hızla akıp gidiverdiğini de fark edebilirsiniz. O kadife tene zaman içinde çizgiler dolacaktır yaşama tanıklık eden. Taptazedirler,bahar gibi, ilk yaz gibi. Onlar ışıktır yaşamımızda. Hangi ırktan olursa olsun ve hangi dili kullanırsa kullansın onlarla anlaşabileceğimiz tek ortak dil vardır: “ Sevgi “. Toplum psikolojisi sağlam olmalıdır ki sadece beden sağlığı değil ruh sağlığı da yerinde olan çocuklar yetiştirelim. Hakkı,adaleti,sevgiyi,saygıyı,paylaşmayı önce bizden görsünler ki yaşamlarına yerleştirebilsinler. Sadece ana baba olarak değil toplumun tüm kesimi olarak kendimizi mümkün olduğunca donanımlı tutmalıyız ki onların gereksinimlerini karşılayabilelim. Onlara yetebilelim. Yetişen nesil elbet bizden bir adım hatta adımlarca önde olacaktır, olmalıdır. Onları kendi sabitlemiş ve eskimiş fikirlerimizin içine hapsedmeye hiç hakkımız yok. Çağdaşlaşma yolunda bizler de adımlarımızı hızlandırmalıyız. Dolayısıyla kuşak çatışmasını da en aza indirmek yine bizim elimizde.

Bu hafta vesilesi ile çocuklarımıza göstermemiz gereken özen hakkında hatırlatmalarda bulunmak ve bir eğitimci olarak düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim. Tüm çocuklarımızı sevgiyle kucaklıyor ve öpüyorum. Lütfen onları incitmeyelim, incitmeyelim. Yaşamımızda ışık olan çocuklarımızın ışıklarını söndürmelerine izin vermeyelim.

EN İYİ ÖĞRETMEN YAŞAMIN TA KENDİSİ...

Yaşamın bir yolcusuyum. Bu yol nereye götürür, götürürken neleri de beraberinde götürür bilemem. Veya bana neler katacağını, neler eksilteceğini... Ben bir öğretmenim. Ancak biliyorum ki en iyi öğretmen yaşamın ta kendisi... Ve en zorlu sınavlarını da en hazırlıksız anlarda yapıverdiğini de biliyorum. Dedim ya şaşkın ve yılgın bir yolcuyum .Elimdeki bavulumda neler yok ki. Ama içine koyduğum en hafif yük sevgi. Seke seke giderim çıktığım yolda. İçimdeki çocuk hiç susmaz. En iyi yol arkadaşım odur... Ben neyim başka, kimim?

Yaşadıkça ustalaşan,
Ustalaştıkça bilgeleşen,
Renkli dünyayım ben.
Bir kimyacıyım,
Yaşamın tortuları
Ve insan izlerinden,
Damıtıp gökkuşağı çıkaran...
Bir matematikçiyim,
Yaşamın denklemini çözemeyen.

Memleketim ben,
Bir bacıyım,
Bir yolcuyum ben,
Gece gündüz yol alan...
Kahveyim ben.
Tavalarda kavrulan,
Kurşunum ben,
Potalarda eriyen.
Bir istiridyeyim belki de
İncisini saklayan.
Bir kalbim ben, kanayan
“ YAŞAM BİR ŞİİRDİR, ŞİİR DE SEVDAM.” __Mşrf

Müşerref ÖZDAŞ

GİDECEĞİ YERİ BİLEN MEKTUP: E-MEKTUP

Yaz güneşim, arkadaşım. Yakın olmasam da bilirsin duygulara sınır yoktur. Ulaşamayacakları yer yoktur. Yeter ki çaldığında kapıyı bir açan bulunsun. Uzak olan nedir? Yanı başında oturan, uzatsan eline dokunabildiklerin, nefesini duyabildiklerin sana ne kadar yakındır? Ya ben? Ben ne kadar uzaktayım sence ? Sadece bir kelime kadar, bir cümle kadar, bir merhaba kadar uzak... Ve bir o kadar yakın.

Tesadüf diye bir şey yoktur meleşim. Sadece doğru zaman vardır. Benim yüreğim sevgi ve dostluklara ne kadar açık ve ne kadar geniş ise senin de bir o kadar geniş ve sıcak. Senin de sıcak bakışların yaz güneşleri gibi ısıtıyor dostlarının yüreğini. Sevgimi hak edene gökyüzündeki en parlak yıldızı göndermişsin. Onun adı Sirius (Ak yıldız). Senin adın da Fatoş. Sen de benim Ak yıldızımsın. Ak yelimsin. Peki dünyamıza en yakın yıldızı bilir misin? O da Güneştir. Ama sadece orta büyüklükte bir yıldızdır. Isıtmak ve hayat vermektir onun işi. Tıpkı ben gibi. Sen gibi. Ve daha nice yüreği dünyaları sığdıracak kadar büyük olanlar gibi.

Yaz güneşim. Sen sadece yazları değil dört mevsim, üşüyen kalpleri ısıtabilecek bir yüreğe sahipsin. Bana keleşim dedin. Biliyor musun bu küçük keleş bir gün senin bahçende yetişen benzersiz renkteki çiçeklere de konacak. O çiçeklere iyi bak. Susuz ve sevgisiz bırakma onları.

Kimsenin seni üzmesine ve incitmesine izin verme diyorsun bana. Sana söz. Buna asla izin vermeyeceğim. Ama bana sen de söz ver. Sen de izin verme buna, olur mu? Ne zaman içini bir hüzün kaplarsa beni düşün beyaz meleşim. Gülen yüzümü düşün. O gülüş senin enerjin olsun. Uzaklar sevgilerle yakındır arkadaşım. Ben her zaman yanı başındayım. Sesini duymam belki, elini tutmam. Ama her zaman yanındayım işte. Biz birer ışığız. Birilerine ışık olabilmek ne güzeldir. Aydınlatmak ve aydınlanmak ne güzeldir.

Beyaz meleşim. Hayat sana çelme taktığında bana tutun ve ayağa kalk. Dedim ya ben her zaman yanındayım. Kalk bir an önce de yine koşalım. Hüzün mavisini gecelerden bembeyaz sabahlara koşalım. Şehri sorgulayalım. Cevapları bulup çıkaralım saklandıkları köşelerden. Daha çok soru var. Sormaktan ve koşturmak yorulmayalım. Bu güç bizde var. Kendine iyi bak arkadaşım. Bu mektup seni bulacak biliyorum. Aldığında gözlerin ışıyacak. Tıpkı benim senden aldığımda ışığı gibi. Işıklarımız hiç sönmessin. Sevgiyle kal yaz güneşim. Işıkla kal.

Müşerref Özdaş
(1 Aralık 2009)

AŞK GÜLÜMSETEBİLMELİ

Aşk insanın kendini tamamlama isteğidir. Bir elmanın diğer yarısı gibi arar durur mutluluğu insan. Üstelik cennetten kovulmaya sebep olan o yasak elma hala orada dururken. Bulduğumuz diğer yarı bazen sihirli elmanın bazen de yasak elmanın yarısıdır. İnsanlığın sevgi ve tamamlanma arayışı hiç bitmeyecektir. Kimi sevda zordur, ağırdır. Sarp yollardan geçilir. Kimi zaman hızlı koşulur kimi zaman ılık yaz yağmurlarında ıslanılır. Kış ortasında rengârenk çiçekler açtırır. Kimi zaman yaz güneşi gibi ısıtır içinizi kimi zaman ışıkları solar. Kanadından berelenmiş bir kuş gibi uçarken acı çeker. Kimi zaman da vazgeçilir. Duru bir göldür kimi zaman. Kimi zaman kıyılara çarpa çarpa sakinleşmeye çalışan hırçın bir deniz. Ne mesafe tanır ne zaman. Kısacık bir ana bile sığabilir. Veya bir ömre yayılabilir. Sevmek böyle bir şeydir. Bile bile bir çemberin içine girer BEN ile SEN. Ve BİZ çıkar ortaya. Sevilen öylesine içselleştirilir ki onunla nefes almaya başlarsın. Onun gözleriyle bakarsın. Onun sözleriyle gülersiniz. Ama gün gelir çember daha da daralır. Sıkışıp kaldığını hissedersin. Ve bir gün artık çıkmak istersin. Yalnız başına nefes almak istersin. Nefesim sensin dediğin kişiden ayrı nefes almak istersin. Arkana bakıp gülümsersin. Aşk gülümsetebilmeli. Beraberken de ayrı iken de. Çok uzaklardayken de. Tatlı bir anı olarak kalmalı. İntizar etmeden, mutluluğunu dileyebilecek kadar çok sevebilmelisin. Ve o kadar güzel anımsayabilmelisin. Gülümseyerek anımsayabilmelisin. Gülümsetebilmeli anılar... Her şeye rağmen gülümsetebilmeli sevda.

Yüzümde senden kalan
Bir gülümsemeyle
Dolaştım gün boyu
Nereye baksam sen,
Zamansız çiçek açtım.

Dedirtebilmeli... Aşk her şeye rağmen gülümsetebilmeli.

Elif Şafak'ın AŞK adlı romanında yazdığı gibi " " Başlı başına bir dünyadır aşk. Ya tam ortasındasındır, merkezinde, ya da dışındasındır, hasretinde."

Hasrete sebep sevdam ise ben hasret çekmeye de razıyım...Ortasındayken , merkezindeyken bile çekilen hasretler vardır.Ben her şekilde sevdamı yaşamaya razıyım. ama gülümseyerek... Ne mutlu bana ki bir gülümsetenim var, uzağımda olsa da...Merhaba sevdam..merhaba hasretim..Yüzümü gülümsetenim...Merhaba. Hoş geldin dünyama. Müşerref ÖZDAŞ

İzler, Yaslar ve Yaşlar

İZLER, YASLAR VE YAŞLAR

Bakışlarında soru yoktu artık. Sadece hüznün vardı. Beklemekten yorulmuş bir yüreğin hüznü ve derin sitemi. Sorularıyla beraber umutların da tükenmek üzereydi. Ama o bakış delip geçti bağrımı... Söyleyebileceklerini duymayı hem istedim, hem istemedim. Kopuş adım adım başlarmış, ilk adım ne zaman atıldı bilemiyorum. Yaşamdan kopmuş kara gözlerini çevir başka tarafa, görmek istemiyorum.

Kara saçların gibi kara mı bahtın? Yoksa güneşi görmemek için kapattın mı perdelerini, hapsettin mi kendini kendi içine? Çalıyorum kapını, duysana, açsana. Elini uzatsana... Sen kendi yoluna ışık olmalısın ve beni duymalısın. Başka yönlere bakma, yolun ortasındasın. Geri dönme. Sadece yürü, korkma. Yoldaşın, sırdaşın olmaya geldim, beni içeri alsana. Kapıda kaldım, üşüyorum, gece ayaz.

Sahte gülücüklere, sahte alkışlara kanmışsın... Onlarla beraber hayallere dalmışsın. Uyan artık. Hâlâ bekliyorum. Az daha bekler giderim, kalbimi bırakarak. Bana söyleyemediklerini ona anlat bari. Ve sende kalsın, geri gönderme. Başka suallerimiz olmalı, yolları beraber yürümeliyiz. Kendini dev aynasında görenler olsa da arkalarını döndüklerinde ve sana baktıklarında küçülecekler. Bak ve gülümse sadece onlara.

Maziden kurtulabilmek için ne yaptın? Terk etmek isteyip de edemediğinde ne dedin kendine. Seni bırakıp gittiklerinde istediğin bu olsa da acı çekmeyi tercih ettin. Suçladın. Ama gitmelerini isteyen sendin. Gitmeleri gerektiğini biliyordun. Sadece söyleyen ve "Git!" diyen sen değildin. Öyleyse bu acı niye?

Kendine idi en büyük yalanların. Veda vakti geldiğinde "Gitme!" dedin. Yine en büyük yalanı kendine söyledin. Çaresizlik ve imkânsızlığı seni besleyen. Yaşananları bırak artık geride. Acılar yaşamış olsan da yaşadığın güzel anlar hatırına hakkını helal et geçmişe. Ve sar artık yaralarını. Deseler ki "o kadar kolay olmamalı, geçmiş bizden hesap sorar. Biraz bekletip sonra affedelim." Sen aldırma onlara. Demlenmeye bırakıp, acıların dibe oturmasını beklerken sızılarının artar. İlişkiler sürüp giderken dikkat edenlerden isek, kırmaktan çekiniyor isek, acı çektiğimiz zaman bir dakikayı, bir günü bir yıl gibi, on yıl gibi yaşayabiliriz. Sen de yaşadın, gözlerinde okudum. Acının karasıydı gördüğüm.

Yaşama tutunmaya çalışırken, elinden geleni yaparken birden kendini bir boşlukta bulabilirsin. İşte o anlarda zaman geçmek bilmez. Takılıp kalırsın o anda. "YAS" lanınca aynı zamanda "YAŞ" lanıverirsin. Ama yenilenme zamanın gelecek elbet. Yeniden çiçekler açacak gülüşlerinde, gönlünde.

Hâlâ büyümedin mi? Bunca ayrılığa karşın... Neydi istediğin? Yeniden sor kendine. "Aşk"a âşıktın sen. Her gelende gördüğün, görmek istediğin; bulduğun, bulmak istediğin aynıydı. Sen bir rüyada idin. Bir gün uyanacaksın. Yaslarını bırak artık, unut. Beraber büyüyelim, beraber yaşlanalım. Gözyaşlarımız mutluluktan olsun, silelim karşılıklı...

Kalk, geldim kapına, çalıyorum, açsana. Uyan artık... Vakit geldi. Elimi tutsana. Az daha bekler giderim. Yoksa beklediğin bu mu yine? Peki, öyle olsun. Gidiyorum. Hiç olmazsa kalbimi al yanına. O anlatır sana. Yağmurlu bir gecede, bir umut trenine binip gideceğimi biliyor.

Gecenin bir yerinde bir yalnız adam
Ve başka bir yerinde bir kadın,
Uzatmış elini umuda...
Önünde madde madde serilmiş bir hayat
Sessizlik hâkim sokaklarda
Ruhların çığılığı sarmış her yanı,
Bekliyor yolculuk saatini...

Seni de bekleyeceğim istasyonda. Belki gelirsin, belki de gelmezsin... Biraz bekler giderim. Haberimi alırsın birilerinden. Yine de gel, geç olsa da bekleyeceğim gittiğim yerde. Gel, uzak da olsa, yakın da olsa... Silinsin izler, bitsin yaşlar, kurusun yaşlar...

Müşerref ÖZDAŞ

02.02.201

Sevgisiz Kavrulan ve Savrulanlar

Sevginin gücü nerde olursanız olun sizi arayıp bulacak ve saracaktır. Yaşamınızda temel taşı olan sevginin eşliğinde yaşlar, yaşlar, izler, yaralar, çizikler de olacaktır. O zaman dolu dolu yaşadım diyebilirsiniz.

Ne olursa olsun günün birinde en gerçek şeyin verebileceğiniz bir yudum sevgi olduğunu yaşamını menfaat üzerine kurmuş, sevgilerini yitirmiş, içlerinde biriken sevgisizlikle kavrulan, savrulan kişiler de ne çok şey kaybettiklerini anlayacak ve incittikleri dostlarına dönüp geleceklerdir.

Kazanan, yaşama her zaman büyük bir sevgi ile bakmış, yaşamı sevgi üzerine kurulmuş fakat incinmiş ve bu sebeple tüm güvenini kaybetmiş, gerçek sevgi ve dostlukları mazide bırakmış; ' Maziye bak, bir zamanlar ne kadar şendik' diyen, isyanlarda olan; saf sevgiye, güvene aç ama umutlarını yitirmemiş olanlar kazanacaktır.

Öfkeyle Korku Kol Kola Gezer

Birçok değerimizi temel olarak aileden, sonra toplumdaki ilişkilerden ödünç almıyor muyuz? Öğretilmiş kişilik... melisin... malısın... Ne oluyor sonra? Kendimizle çatışıyoruz öncelikle. Kendimizin, aslında tam anlamıyla kendimiz olmadığını fark ediverince isyan ediyoruz. Ama bu isyanın nereye, kime yönlendirilebileceğini bile tam olarak bilemiyoruz. Çoğu kez de tekrar bir bumerang gibi kendimize dönüyor öfkelerimiz.

Kaybetmekten korkar öfkeleniriz. Ön yargılarımızın değişebilme veya değiştirilme ihtimali bizi korkutur, öfkeleniriz yine. Her şey yolundadır, yine de bir şeyler yaratır, yeni kuşukları kurgular, yine korkar, öfkeleniriz. Ruhumuzun derinliklerine inmeye başlar, bulabileceklerimize, görebileceklerimize hazır olmadığımızı anlar, yine öfkeleniriz. İçimizdeki öfkeden korkarız. Bizi boğmasından korkarız. O bizi boğmadan biz onu boğabiliriz. Bizi her yönden kuşatmasına izin mi vermeliyiz? Yoksa biz mi onu kuşatmalıyız? Kararlılığımızla, doğru bakışımızla, sevgimizle, inancımızla...

Sevginin gücüne inanmalıyız. Ki o güç, nefreti de, kuşkuyu da, öfkeyi de, yok edebilecek güçtedir. Bu bizim gerçeğimizdir. Sevgimizin gerçeğidir. Gerçeklerimize şaşırabilir, beklentilerimizle yanılabiliriz. Gücümüzü fark edelim ve doğru kullanalım. Ve geçmişini doğru okuyup geleceğimizi doğru yazalım. Uyutalım geçmişini sonsuza dek. En güzel, sevdalı ninnilerimizle...

Öfke, korku, kuşku üç kardeş gibidir. Aç kardeşler. Sevgidir en temel gıdaları. Onu tükettikçe büyürler. Kıskanç kardeşler üstelik. Kendi bardaklarını doldurup taşıran aç ve kıskanç kardeşler. Kuşku öfke doğurur. Öfke sizi boğmaya çalışır. Geçmiş en güzel hayallerinizi çalıp kaçmış olsa da, bodrum katınızda veya içinizdeki labirentlerde, ya da tavan arasına atılmış hüznün ve acıların arasında güzel anılar da saklanmıştır. Tozlarını alın ara sıra. Umut varsa hala yüreğinizin bir köşesinde, nefret, kuşku, öfke ve korku yavaş yavaş yorulmaya başlayıp uzaklaşacaktır sizden. Arka sokaklarda, çamurlu yollarda arayışlarını sürdürmeye, açlıklarını bastırmaya çalışacaklardır.

Müşerref ÖZDAŞ

DAĞILAN BULUTLARIM

DAĞILAN BULUTLARIM

Selamımı aldım gidiyorum. Yüzümde bir gülümseme var. Buna sebep sadece basit bir selam. Selamın anlamı üzerinde düşünmemi sağlayan bir selam. Ve aynı anda beş selam...

Bir akşamüstüydü. Badem ağaçlarının çiçeklendiğini görmüş, erken gelen baharla içim kıpırdamıştı. Bu kıpırdanışlarla yürürken karşımdan bana doğru gelen beş hanım ile karşılaştım. Tanımadığım beş bayan. Yaşları belli değildi, hiç önemi de yoktu. Belli ki hep birlikte gittikleri bir misafirlikten dönen beş hanımefendiydiler. İçlerinden biri sıcak bir gülümseme ile " Selamün aleyküm" dedi. Başımla karşıladım bu selamı. İster istemez yüzümde bir tebessüm oluştu. Ardından içlerinde benden daha yaşlı olduğu fark edilen bir başka bayan selamını verdi, ve diğerleri... Bu selamların biri dışında diğerlerinde söz yoktu. Sadece dudaklardaki hafif kıvrım ve gözlere yansımış insan sevgisi ile iletildi bu selamlar tarafıma. Yüreğimi ısıttılar serin Şubat ayında.

Tanımadığım beş bayan, ve beş selam. Ve ayrı yönlere çekip gittik hepimiz. Bu selam onlardan bir şey eksiltmemişti. En kolay harcanabilecek ve çaba harcamadan verebileceklerimizden biri idi. Yüreğimizden en kolay dışarı çıkarıp verebileceğimiz hediyemizdi. Onlar eksilmeşe de ben tamamlanmıştım. Bir insandım, farkındaydı birileri. Aynı malzemededen oluşmuştuk. O an için ne yaptığımız işler, ne yaşlar, ne görünüşümüz... hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece insan olmak vardı. Gönülleri hoş tutmak vardı, insana verilen değer vardı. Ben değerliydim, onlar değerliydi. Yaşam ve insan değerliydi...

Ne demekti Selamün aleyküm? Şöyle bir yeniden düşündüm ve hatırladım bilgilerimi. Selamet, esenlik üzerinize olsun anlamı taşımaktaydı. Selam, karşınızdaki insana iyilikler, güzellikler, sağlık, sıhhat, barış vs. dileklerde bulunmaktı. Ne güzeldir bildiğiniz, tanıdığınız kadar bu dilekleri tanımadığınız biri için de ifade edebilmek... Tıpkı o günkü gibi.

Yüzümdeki gülümseme aydınlanmaya dönüştü. Apaydınlık oldum bir akşamüstünde. Bulutlar kaplamış olsa da gökyüzünü benim bulutlarım dağılmıştı. Selam ediyorum ben de hepinize. Siz de günleri aydınlatın selamlarınızla... Hoş kalın, sevgiyle kalın.
Müşerref ÖZDAŞ

UMUTLAR TÜKENİRSE

UMUTLAR TÜKENİRSE

Ne zaman tükenir umutlar? Umutların tükendiği yerde vedalar başlamaz mı? Ve sevgiye açılan her yeni parantezde yeni bir umut taşınmış, en başa yerleştirilmiştir dünden.

Eski yaralar sarılacaktır. Yeni yaralar da alınacaktır. Kendine iyi bak der, arkamızı dönüp gideriz. Kendimizden kaçırız çoğu zaman. Bu cümlelerin içinde öyle hüznler, öyle iç çekişler, öyle bir sevgi de gizlidir ki... Veda ederken " Ne olur sanki geri döndürebilsek zamanı, keşke gitme kal diyebilsem ya da o bana dese.. " duyguları da gizlenmiştir. Ama bir şeylerin parçalandığını, düşüp dağıldığını ve bir daha birleşemeyeceğini, eskisi gibi olamayacağını biliriz ve susarız. Yürekte geçenlerin küçük bir parçasını bile dudağımızdan dökemeyiz, düğümlenir kalır boğazımızda.

Allah'a emanet edelim sevgimizi. Vedaya hazır değilsek veda etmeyelim. Zaman kaybı ve üzüntüden başka bir işe yaramaz. Her vedanın içinde biraz da seni seviyorum gizlidir. Sevmediğimiz birine neden veda edelim ki. Vedalar keşkeler de barındırır. Sevilen ve veda edilen hep içinizde saklıdır.

Zaman en iyi ilaçtır derler. Yaraların iyileşmesi zaman olsa da, izleri kalsa da mutlaka iyileşecektir. Belki yeni yaralar da alacağız sonradan, çizikler, sıyrıklar, daha da derin yaralar...

"Mutsuz köyün kavalcısı " rumuzlu bir arkadaşım şöyle demişti bir gün bana:" Ben şimdi anladım bendeki hüznün sebebini. Ben gülümseyemiyorum. Yanımda olsa da sevdiğim, uzakta olan yüreği kanatıyor içimi. Bunu biliyordum da kendime itiraf edemiyordum sanırım. Dışarıdan bir başka yürek bunu söylediğinde, fark ettirdiğinde anladım. Şöyle iç huzuru ile gülümseyemiyorum. " Evet, aşk varsa ortada gülümsemenin de acının da dibine vuruyoruz. Aşkı anlamak, tanımlamak çok zor.

Unutmaya başlıyorsunuz. Bir gün en ummadığınız yerde çıkıverir geçmiş karşınıza. Eski sızınızı anımsarsınız. Merhaba dersiniz belki de çekinerek. Küçük bir çocuk olabilir yanı başımızda eski sevdiğinizin elinden sıkı sıkı tutan. Başını okşarsınız, boğazınız düğümlenerek. Bakışlar buğulanmıştır. Sesiniz titrer " Nasılsın?" derken.

Zamanın hızla tükendiğini fark etmişsinizdir. Ve eğer hala yalnız iseniz sol yanınızdaki sızı daha da artar. Elinizi uzatırsınız merhaba derken. Geçmişin ağırlığı üstünüzdedir. Bakmayı özlediğiniz o gözler tam karşınızdadır ve bakışlarınızı kaçırırsınız. Oysaki ne çok istersiniz o an bile derinine bakabilmeyi ve bir iz bulabilmeyi, görebilmeyi. Ama yapamazsınız. Bakabilseniz de eski yaraların yeniden kanamasından başka işe yaramaz zaten. Küçük oğlanın veya küçük kızın ipeksi saçlarını okşarsınız belki bir kez daha, sanki sevgilinin saçına dokunur gibi.

Kilo almıştır belki biraz, belki de sizin saçlarınıza aklar düşmüştür, onun yüzü solmuştur... Duygulanırsınız, gözleriniz yanar. Ve yine bir " Hoşça kal " der gidersiniz." Kendine iyi bak" Yeni bir vedadır bu. Kaybettiklerinize ve geçmiş zamana veda, kendinize veda, serseriliğinize veda... Gözleriniz dalar gider. Son bir kaçamak bakışın ardından yine gözden kaybolur eski sevda. Kalırsınız çaresizliğinizle tek başınıza.

Önünüzde uzanıp gider yollar ve zaman. Belki de en uzun yol kendimizi bulmak için çıktığımız yoldur. Ve belki yine bir gün, yeniden; " Nerede kalmıştık " dediğimizde, geride kalan zamanla şimdi arasında yitirilenleri nasıl telafi edeceğimizin de telaşına kapılırız. Korkarız belki de. Ama yine de kalınan yerden devam etmeyi göze alabilmişsek içimizdeki yaşama sevinci ayaklanmış ve bize yol gösterecek demektir. Yavaş ve ürkek adımlarla da olsa, karanlıklarda el yordamıyla da olsa devam edebilmeliyiz.

Richard Bach, der ki:

"Vedalar canını sıkmasın. Yine buluşabilmek için bir 'hoşçakal' gereklidir."

Hoşça kalın, umutla kalın, sevgiyle kalın.

Müşerref ÖZDAŞ

Küçük bir Koli ve Yaşlı Bir Kadın

Her zamanki gibi bir gündü. Yolumu uzatmıştım. Trafik ışıklarından karşıya geçmiş, her zaman geçmediğim bir yoldan yeni yeni gelmeye başlayan baharı içime çekerek sağda solda yer alan vitrinlere ve gelip geçenlere bakarak aceleci olmayan adımlarla yürüyordum. İleriki köşe başında duran çöp bidonunu kediler karıştırıyordu. Okuldan çıkmış büyüklü küçüklü öğrenciler evlerine dağılıyordu. Yürümeyi yeni öğrenmiş bebekler anne ya da babalarının ellerinden, minicik elleriyle sıkı sıkı tutmuş, gördükleri her şeye merakla yönelerek, arada bir sendeleyerek, düşe kalka ilerliyordu. Sevgi yoluna dizilmiş masaların etrafında sohbet eden, çaylarını, kahvelerini yudumlayan her yaştan hanımlar, genç kızlar, genç erkekler, sevgililer oturuyordu. Yüzlerinde sohbetin ve dostluğun verdiği keyifle yerleşmiş gülücüklerin var olduğu, sigaralarını tütüren, tuttuğu bardakla parmaklarının ısındığı bu insanlar, o an elbette küçük bir kolinin içine kaç tane kuru gıda paketinin sığabileceğini düşünecek değildi. Ve tabi ki doğalgazlı, her türlü konforlarının bulunduğu evlerde, yıkılmaz sandıkları kalelerinde yaşayanlar yaşlı ve yalnız bir kadıncağızın ısınabilmek için sobasını nasıl tutuşturacağını derdinde olabileceğini bekli de hiç bilmeyeceklerdi. Çünkü az sonra kalkıp gidecekleri sıcak bir evleri, evlerinde hazırlanmış çeşitli yiyecekleri mevcuttu...

Köşe başına yaklaştığımda dükkân sahiplerinin kenara bıraktığı mukavva kutuları alıp kıvrarak, düzenli bir şekilde eski pazar arabasına istifleyip, sıdırmaya çalışan yaşlı bir kadın dikkatimi çekti. Sanki kendisinden başka kimse yokmuş gibi, büyük bir dikkatle yaptığı işe odaklanmıştı. Yürüdüm gittim.

Birkaç gün sonra yine aynı yerden geçerken bana doğru eski pazar arabasını çekerek gelen aynı yaşlı kadını gördüm. Pazar arabasının içi yine istiflenmiş mukavvalarla doluydu. Yüzünde yılların acılarının bıraktığı izlerle ama yine de yaşama umudu ve ışığı ile bana doğru baktı ve yorgun sesiyle, cebinden çıkardığı buruşuk kâğıt parçasını uzatarak " Bak bakalım kızım, şunu bana okuyuver." dedi. Aldım, baktım. Belediyeye ait kuru gıda yardım fişi idi. Üzerinde bir de adres yazılıydı. Anlattım ne olduğunu. Ve sordum bu mukavvalarla ne yapıyorsun diye. Sobasını tutuşturmak için topladığını söyledi. Ağlamaya başladı. Her ay gelen gıda yardımı, bu ay, başka bir eve taşınmış olmasından dolayı, eski adresine gitmiş ve onu bulamadıkları için de geri dönmüştü. Ağlıyordu bunun için. Bu denli önemliydi o paket onun için. Belki de bir ay o erzaklarla idare ediyordu. Yapması gerekeni söyledim ve sırtını sıvazlayarak onu uğurladım. Onu dinlemiş olmam bile rahatlatmıştı bir derece.

Evime döndüm düşünceler içinde. Dönerken yine kafeteryaların önünde oturup çaylarını dost sohbetleri eşliğinde yudumlayan insanlara baktım. Onların yüzü dingindi, kaygıları yoktu. Ya, az önceki yaşlı kadın... Bir dost sohbeti yerine derdini sokakta gördüğü bir yabancıya açmıştı ve usulca akan gözyaşlarını silmişti yemenisinin ucuyla.

Ah, hayat... Bazıları için sen ne çok ağırsın. Ne kolay alırsın umutları, ne kolay harcarsın... Şımartıyorsun birilerini hesapsızca, peki ya azarladıkların! Küçük bir koli için gözyaşlarını çaldığın bu yaşlı kadına bir borcun var.

Ah, hayat... Üzerine gidersin zaten yıkılacak kadar eğilmiş olanların. Sen nasıl bir şeysin? Tutup kaldırsana düşenleri, elini uzatsana. Sil gözyaşını desene. Arada bir duraklasana. Umudu kırılmışlara çare gerek. Yaraları sarsana...

Ey, hayat!

Dolsa kadehler, içsek,

Yılların yorgunluğu geçer mi?

Yüreklerde dert biter mi?

Son durağa gelse de

İçindekiler inmek ister mi?

Sana küsenlerle barış artık

Al gönlünü, sil hüznünü...

İncil der ki: " İlk taşı günahsız olanınız atsin."

Ne dersin, bir sürpriz yapmaz mısın?

Güçsüze dönüp bakmaz mısın?

Derde deva olmaz mısın?

Senin armonin içinde

Uyum sağlayamayanlar

Savrulup gittiler,

İlk taşı sen attın hayat.

Bunu bilmez misin?

Bir koliye doldurup

Göndereceğim geri

Senden aldıklarımı.

Küçük bir koli,

Taşımakta zorlanmazsın.

Ya senin aldıkların?

Verme, istemem.

Sende kalsın.

Müşerref ÖZDAŞ

TANRIYA MEKTUP

TANRIYA MEKTUP

Adım Reyhan. Dağlar kızı değil, yoğun bakım kızı Reyhan. Güzeldim ben de bir zamanlar. Gülerdi yüzüm, ben de severdim, en pahalı parfümleri sürerdim. Şimdi soldu yüzüm, ilaç kokuyor nefesim. Bağladılar ellerimi ayaklarımı, çirpini duruyorum.

60. gün, yine buradayım. İğneler girip çıkıyor vücuduma, çırılçıplak yatıyorum. Ölmek istedim, beceremedim. Kurtarmışlar beni. Oysa ben bu dünyada kalmak istememiştim. Hayır, kalacaksın, kalmalısın dediler., ellerim ayaklarım bağlı, yoğun bakım odasında, en köşedeki yatağımda, çirpini duruyorum hâlâ...

Beynimde bilmem hangi dalga salınıyor, alfa mı, beta mı? Uyuyorum devamlı. Gözyuvarlarım hareketli, acı çekiyorum, kıvraniyorum. Anlamsız sesler çıkıyor ağzımdan. Bağırımıyorum, çözün beni diyeceğim, konuşmıyorum... sadece çirpiniyorum. İçimde derin bir acı var, anlamıyorlar.

Gelen gidenim, arayan soranım yok. Yoğun bakım kızı Reyhan'ım ben. Grafilerim inip çıkıyor, bağlandığım makineler bipleyip duruyor. Tutun diyorlar yaşama, tutun! İsteyip istemediğimi sormadan. Oysa ben istememiştim kalmayı, bana göre değil demiştim bu dünya. Ama, yok hayır, beceremedim, gidemedim.

Şimdi köşedeki yatağımda, kimsesiz, beyaz çarşaflara sarılı, aciz bir bedenim sadece. Nerde benim güzel elbiselerim? Görenler acıyan gözlerle bakıp geçiyor. Grafilerim bir inip bir çıkıyor... Az önce şefkatli bir yüz eğildi bana doğru. Güzel sözler söyledi yumuşak sesiyle. " Haydi Reyhan, gayret ! " dedi. Bana sıcak elleriyle dokunsun istedim, söyleyemedim. Açılan göğsümü örtüp gitti sadece.

Nerdesin anne? Beni neden bıraktın? Öksüz kaldım buralarda. Başka yüzler değil, senin yüzün olmalıydı bana doğru eğilen. Senin sesini duymalıydım. Her yanımda çırılçıplak, gel ört üstümü. Üşüyorum, nerdesin? Sar bir kere beni, göğsüne bastır. Ben hayatı terk etmek istedim, beceremedim ama sen beni ne de kolay terk ettin. Ne çok haklıymışım gitmek istemekte... yoksun işte. Hani sevenlerim nerde?

Bulutların üstünden bakıyorum şimdi sizlere. Sahte gözyaşlarınız gökkuşağı oluşturmuyor işte. Oysa benim acılarım kırılıp kırılıp hiç keşfedilmemiş renklere ayrılıyor o gözyaşlarının içinden geçerken. Bir yukarı bakıyorum, bir aşağı. Grafilerim hâlâ inip çıkıyor. Reyhan sana gelmek için çirpiniyor.

Tanrım, geledim, bekle beni. Tam yaklaşmışken döndürdüler yolumdan. Bekle beni, mutlaka geleceğim. Sana gelen yol bu kadar mı uzun? 60 gündür gelemiyorum.

Hoşça kal hayat, Yeniden gözlerimi açıp bakmayacağım belki sana bir daha. Şu an beynimde sadece şimdiye dek gördüklerim, yaşadıklarım izler, renkler var ve hâlâ nefes alan bir beden. Bırakın artık yakamı, çıkarın kabloları... bırakın gideyim...

Gecenin derin sessizliğinde uzaklardan göz kırpan ve yaşam vaat eden şehrin ışıkları, bir de bipleyen makinalarla baş başa ve bozbulanık bir sel gibiyim. Bu ışıklara aldandım bir zamanlar. Yaşamak istedim, onu da beceremedim, ölmeyi beceremediğim gibi.

Duy sesimi ve cevap ver bana. Aç kapımı, karşıla beni. Ardımdan " Vah zavallı! " deyip unutup giderler. Ben nasıl unutacağım yaşadıklarımı? İçimdeki derin sızı dinsin artık. Ver ilacımı. İnmeden bu bulutlardan gelivereyim yanına artık. Tekrar düşünme beni aşağı. Bir aydınlık var öteelerde. Çıkmak istiyorum karanlığımdan.

Ben Reyhan, yoğun bakım kızı Reyhan. Solmuş yüzüm, ilaç kokuyor nefesim. Dışarıda akıp gidiyor yaşam, bugün bayram. Benimse aklımda tek şey sana olan özlemim. Al beni yanına... Zorla kıydırma canıma, kavuştur sonsuzluğuna...

Tarih: 19 Mayıs 2010 Çarşamba

Yazan: Müşerref ÖZDAŞ

Kapalı Kapılar ve Ziyaretçiler

Yürekler susmaz, susturulamaz. İçinde biriken sevgiler gibi öfkeler de kelimelere ilişip çıkar bir gün. Sormamız gerekenler sorulur, söylememiz gerekenler söylenir. Sorgulamaların başlaması demek, içimizdeki okyanusun kabarması demektir. Bir süre sonra bu okyanusun taşıp, yıkıntılara sebep olma ihtimali de vardır.

Ne çok şey gizleriz içimizde ve bunca gizlenmiş sırlarla birlikte yaşamak ağır gelivermiştir günün birinde. Sımsıkı kapattığınız kapılarınız sert bir rüzgârla ardına kadar açılır. Nasıl açılmış olursa olsun, bir süre açık kalmalıdır. Ve ışık dolmalıdır ruhumuza. Bahar havasını çekmeliyiz içimize, ağırlıklardan kurtulmalıyız.

Sıkı sıkı kilitlenmiş ve anahtarı kim bilir nerelerde unutulmuş bir kapım olacağına, sert esen rüzgârlarla açılverecek bir kapı tercihimdir. Çalıp da açılmayan kapılardan eli boş döndünüz mü hiç? Bu nasıl bir duygudur, bilir misiniz? Gönül kırgınlığını, yorgunluğunu bilir misiniz? Hem yürüyüp hem geriye bakmanın ne olduğunu bilir misiniz peki? Belki de geç duyulmuş olmasını beklediğinizi düşünün bir kez. İçeriden ışık sızmakta ama kapı açılmamaktadır. Açılvereceğini ve adınızın seslenilerek, geriye dönüp, ışılan gözlerle yürüyebileceğiniz anı düşünün şimdi de...

Kapınız çalınmış duymamışsınızdır. Belki gelen uzak yoldan gelmiştir. Belki de hep beklediğiniz odur. Gidecek ve belki bir daha dönmeyecektir geri. Ya da duymuş olsanız da, gelen beklediğiniz değildir. Yanlış kapı çalınmıştır... Belki de kapınız zorlanmış, siz yokken kurcalanmıştır. Veya ısrarcı bir ziyaretçi oturup beklemektedir dönüşünüzü, siz başka kapılarda beklerken...

Yaşadığınız sürece her şey olasıdır. Karşılaşabileceğiniz her türlü durumla yüzleşebilme ve başa çıkabilme gücüne sahip olduğunuzun farkına varın ve yenik düşmeyin.

Şairimin (*1) dediği gibi:

Suskundum, kırgındım, konuşmadım
Ben kendime bile dargınım
Hayatta hiç yanılmam sanırdım
Yine sert kapatıldı gönül kapım.
.....

Kapıların sessiz, gönlünüzün misafirsiz kalmaması, açılan kapıların yüzünüze kapanmaması dileğiyle... Sevgiyle kalın, mutlu kalın.

(*1) : Erdal Babür

Müşerref ÖZDAŞ

Özlediğim Çocukluk

***Tepelerine tırmandığım erik ağaçlarının bulunduğu bahçelerde kuş Cıvıltılarını dinlediğimiz,

***Mahalle aralarında erkek çocukların takım oluşturduğu, eften püften kalelerin kurulup futbol oynadığı,

***Sek sek, yakar top, is top, çelik çomak, saklambaç, beştaş, 9 kiremit(dalye) misket, köşe kapmaca, yağ satarım, bezirgân başı, tilki tilki saatin kaç, kulaktan kulağa, körebe; daha sonraları langırt(Masa futbolu)gibi oyunların oynandığı,

***Dizlerimizin kanadığı,

***Bilgisayarın henüz olmadığı, radyoda " Okul Saati" , akşamları da heyecanla beklenen "Radyo Tiyatrosu"nun dinlendiği, o karakterleri canlandıran sanatçıların seslerinin kulaklardan silinmediği,

***Hafta sonları toplanıp sinemaya gittiğimiz,

***Kan kardeş olunan,

***Plakların dinlendiği,

***Maksim'de, Çakıl Gazinosunda evde yapılmış kuru köfteli, zeytinyağlı dolmalı " Kadınlar Matinesi"nin yapıldığı,

***Bayramlarda el öpen çocuklara ucuna demir para bağlanmış mendillerin verildiği,

*** siyah beyaz resimlerin çektilendiği,

***Güneşin sanki daha farklı ısıttığı,

***Şen kahkahalarla sokakların çınladığı,

***Sanki daha kolay mutlu olabildiğimiz,

***Pazarlarda alışverişte filelerin, bakkallarda kesekâğıtlarının kullanıldığı,

***Kadınların daha bir kadın, erkeklerin daha bir erkek olduğu,

***Sevgi ve aşkların bu kadar ayağa düşürülmediği,

***Henüz GDO'lu ürünlerin olmadığı,

çocukluk yıllarımı özledim. Fırtına gibi gelip geçmiş sanki ama yıkıp geçerek değil, yapıp geçerek...

Büydük, bir yanımız çocuk kaldı hâlâ. Uzatsam elimi dokunabileceğim, tutabileceğim kadar yakın sanki anılar...

Ne çabuk geçmiş çocukluğum, ne çabuk büyümüşüm...

Biliyorum ki değişmeyen tek şey değişimin kendisidir. Evet, pek çok şey değişti, değişmeliydi. Ama insanlığı da kaybettik yavaş yavaş. Değerleri de kaybettik. Savaşları naklen izlemeye başladık artık. Aşkları bilgisayar başında yaşar olduk. Zaman su gibi akar oldu. Sıcak ve güven dolu bir merhabalara hasret kalınır oldu. Kimse sokağa çıktığınsa " Sabah şerifleriniz hayır olsun efendim." demiyor artık. Deli özelemler yaşıyor, deli özelemler sadece...

İmza: Eski bir çocuk (Müşerref ÖZDAŞ)

Tozlu bir rafta ve anılarda kalmak

“ Eskiye rağbet olsa, bitpazarına nur yapardı. ”

Gün gelir eskir her şey, eskitilir. Bir köşede unutulur gider, tozlar içinde yeniden hatırlanacağı günü bekler. Eski bir arkadaşımın armağan ettiği bir kitabın ilk sayfasında birkaç satır yazılmıştı çoktan artık tükenmiş ve atılmış belki de geri dönüşüme bile uğramış tükenmez bir kalemle ve al yazısıyla. Geçenlerde kitaplığıma karıştırırken okudum yeniden. Şöyle yazmış o eski dost: “ Tozlu bir rafta ve anılara kalmamak dileğiyle.” 14.05.1991 Kitabın adı: Tavi gelmişti demirin.(N.Hikmet)

Elimi uzatıp bu kitaba yeniden dokunduğumda da o eski dostu hatırlamanın zamanı gelmişti demek ki. Tozlar içinde de kalmış olsa da değerli olan hiçbir şey değerinden kaybetmez. Özellikle bir eski dost...

Eski bir kitap, eski dostlar, eski aşklar, eski notlar, eski şarkılar, eski giysiler... Giysi dedim de bir gün tıktırılmış oldukları köşeden elinize yeniden geçtiklerinde alır şöyle bir üzerinize tutar ve aynanın karşısına geçersiniz. Bu pek çoğumuzun başına gelmiştir. Eskiye sadece giysiniz değil aynı zamanda vücudunuzdur. Eskiye ve gençliğe, tazeliğe özlem duyarak bakar durursunuz aynadaki hayalinize. Belki yine de kıyamayıp elinizdeki artık küçülmüş olan giysinizi yine aldığınız yere yerleştirirsiniz biraz da burukluk duyarak.

Günün birinde bir yerlerde gördüğünüz eski bir tanıdık size eski sevgilinizi, eski aşkınızı hatırlatıverir birden. Hani o aşkların gerçekten aşk olduğu zamanlarda buluverirsiniz yine kendinizi. O anki hislerinizi hiçbir sözcük açıklamaya yetmeyecektir. Gözleriniz dalıp gidecektir geçmişe sadece.

O günlerde dillere dolanmış olan eski bir şarkının nağmesini duyup mırıldanmaya başlayıverirsiniz. Düşünürsünüz, ne çok şey eskimiş, eskilerde bırakılmıştır.

Bir düşünelim şimdi. En değerli bulabileceğiniz eskiniz nedir? Eski lambalı radyonuz mu, eski pikaplarınız mı, eski halınız veya kiliminiz mi, eski hatıra defteriniz mi, eski bir eşarp veya gömleğiniz mi, eski ayakkabılarınız mı, eski avizeniz, eski gece lambanız, çocuğunuzun eski oyuncağı, minik patikleri, hâlâ toz sabun kokan zıbınları mı? Liste uzar gider. Ben düşündüm de, kendi adıma en değerli bulacağım eski “ Eski bir dost” tur. Yılların eskitemediği ama yaşamınıza yıllar önce girmiş bir dost. Sıcacık sesini duymak sıcak bir ele dokunmak kadar değerli olan o “ Eski dost” ...

Eski, güvенеbileceğim, sesini bir süre duymasam özlediğim bir dostum olsun gönlüme nur yağsın.

Yıllara meydan okuyan, inadına sevgi ve dostlukların büyüdüğü, büyütüldüğü, antika değerinde dostlara sahip olabilmeniz dileğiyle...

Hoşça kalın, sevgiyle kalın dostlar.

Müşerref ÖZDAŞ

Önüm arkam, sağım solum özlem, sobe...

Cebimde bayram şekerlerim

Elimde pamuk helvam

Etrafımda akıp giden zaman.

Gelecek çok uzaktı, büyümek hayaldi...

Hiç geçmeyecek gibiydi zaman.

Ne zaman büyüdüm, ne zaman?

Eski zamanların düş bahçelerinde

Dizlerim kanardı, hiç ağlamazdım...

Çimenler yatağımdı,

Bulutlar yorganım.

Kuşların özgürlüğünü kıskanırdım...

Yürümüşüm önce ağır ağır

Sonra koşar adım,

Geçip gitmişim kendimden çok uzaklara.

Meleklerle gülerim şimdi hâlâ uykumda...

Ve içimde kırmızı pabuçlu bir kız çocuğu ikamet etmekte hâlâ...

Tırmandığım erik ağaçlarının gölgesini özledim.

Benim özlemlerim böyle... Buket Uzuner " Kumral Ada Mavi Tuna " adlı kitabında diyordu ki: Anne özlemi" fırından yeni çıkmış ev kurabiyesi kokar. Rengi yeşildir. ...Baba özlemi tütün kokar... " O da böyle anlatıyordu özlemleri...

Gerçekten de düşünüyorum da kokular ne kadar çok şey hatırlatıyor hayatımızda... Sevdiğimiz kullandığı bir kokuyu alıveririz bazen yanımızdan rastgele biri geçerken... Hafıza asla unutmaz... Sadece kokular değil, bir ses, bir renk, eski bir şarkıda zamanda geri doğru bir yolculuğa çıkıveririz. Dalıp gider gözlerimiz. Zaten mavi bir rüya değil midir yaşam, gözü açık seyre dalınan?

Çocukluk... Her şey minik adımlarla başlar... Düşer kalkarız, canımız acır ağlarız, kısa zamanda avunur yeniden güleriz. Minik parmaklarımızdan tutulur güveni yaşarız, dengemizi buluruz... O minik adımlar daha büyük adımlara bırakır yerini, koşarak ilerleriz yaşam yolumuzda... Bir gün geri dönüp baktığında görürsün ki minik minik adımlar derken ne çok yolu geride bırakmışız üstelik geri dönüşü olmayan yollar...

Özleyip görmek için son gittiğimde İlköğretim 1. sınıfa giden yeğenimin öğretmenlerinin eşliğinde hazırlayıp annesine anneler günü için verdiği ve vitrinde duran bir hediye ilgimi çekmişti ve çok anlamlıydı. Basılı bir kâğıtta maviye boyalı el izi ve yanında şöyle bir yazı hazırlanmıştı:

" Canım anneciğim;

İşte sana evin her köşesinde, mobilyalarda, duvarlarda, aynada, camda, sehpa, her gün temizlemekten bıktığın parmak izlerim. Şimdi 7 yaşındayım ve gün geçtikçe büyüyorum. Etrafa bıraktığım izler azalıyor. Onun için sana büyüdüğüm zaman özleyeceğin, küçücük sevimli ellerimin izini bir anı olarak hediye ediyorum.

Seni çok seviyorum.

Elimi hiç bırakma anne... "

Duygulanarak okumuştum bu cümleleri... Küçük olmak ne kadar zordu, ne çok şey bekleniyordu sizden. Güven duymak için koşulan kolların sizi itiverdiğinde, tatlı sesini duymaya alışmışken azarlanıverdiğinde, ısrarla düzgün yapmanız beklenen bir işi istedikleri kadar iyi yapamadığınızda, beğenilmediğinde o minik ruhun ne derece zedelenebileceğini düşündüm uzun uzun...

Geçmiş geri gelmeyecek hiçbir zaman. Yaşamımızın devam eden dönemlerinde sarılabileceğimiz, geçmişten biriktirebildiğimiz güzel anıların çok olması, güvenle, sevgiyle tutabilecek ellerimizin son nefesimize kadar bize eşlik edebilmesi dileğimle...

Sevgiyle kalın, mutlu kalın sevgili okuyucularım...

Müşerref ÖZDAŞ

Hülya'lı Formüller

Acunn.com daki dünkü köşe yazısında " bir şeyler eksik " demiş Hülya... Şu bizim bildiğimiz Hülya, hani mavi mavi bakan Hülya.. Dünyanın en güzel kadınıym diye iddiada bulunan Hülya. Avşar kızı Hülya... Evet, bir şey eksik Hülya...

Hülya Avşar'ın yazmak için biraz zorlandığını hissettim okurken. Bir şey eksik bana kalırsa da. "Savaşma, seviş" demek seks kasetlerinin ortalarda dolaştığı siyaset arenasındaki son dönemleri de dikkate alırsak çok uygun bir slogan ve istek olmayacaktır. Hele ki " Beyin seksi" akli belden aşağı çalışanlar için hiç de iyi bir öneri değil bence... Düşünsenize, bir de beyin seksine başlarsa maazallah uykularına diledikleri hatunu partner olarak alırlar artık. Hangi gece kimin rüyalarına, hülyalarına partner olacağınızı bilemezsiniz. Hülyalı geceler, hülyalı günler bekler abazanları...

İkın Hülya İkın, yeni fikirler doğurursun belki... Diyorsun ki diğer çeşitlerini beceremiyoruz seksin, o yüzden beyinle yapmayı keşfedemedik... Buna nasıl karar verdin Avşar kızı? Kimin hangi çeşidi becerebildiğini araştırdın mı, istatistik mi tuttun? Düz kontak bir mantık bu... Diğerlerini becerebilselerdi senin buluşun ve önerin olan yeni çeşidine gerek kalmayacak mıydı yani? Diğerlerine devam mı etsinler diyecektin?Atı alan üsküdar'ı çoktan geçmiş be Hülya..

Formül sana göre çok açık: Zeka + seks= doğruları bulmak... Sana göre bir şey eksik ve bu eksikliği seks olarak tanımlıyorsun. Ardından diyorsun ki belden aşağı değil belden yukarı çalışsın artık akıllar. Bir de yazının sonunda açıklama yapıyorsun çalışmayan beyinler için... İkın hülya İkın...

"Savaşmayalım, sevişelim" derler ya hani, işte o mecazi anlamdaydı. diyorsun...

Senin de acilen milleti salak yerine koymadan yazmaya ihtiyacın var inan...

Korkarım yakında dünyanın beyni en iyi çalışan kadını benim de dersin sen...

Sevgiler deniz gözlü kadın, sevgiler tüm okuyanlara...

Müşerref Özdaş

09.06.2011

Misafirim gelecekmiş buyursun gelsin

Birkaç gün önce sık kullanmadığım ve sadece sanatsal mesajları almak için kullandığım mail adresime baktığımda bir mesajla karşılaştım. Biri bana misafir gelecekmiş. " Eeee...ne var bunda? " diyeceksiniz şimdi. Ancak büyük ihtimalle benzeri mailler alan kişiler varsa aranızda daha yazımın başında gülümsemeye başlayacaklarından eminim

Misafiri seven bir milletizdir. Tanrı misafiriyim diye kapımızı çalanları bile neredeyse geri döndürmeyiz. Buyursun gelsin, hoş gelsin, sefa gelsin diyebileceğim türden bir misafire ait değildi bu mesaj. Kekler börekler, poğaçalar yapıp beklenecek türden, tanıdığım biri de değildi. Peki, kimden gelmişti bu mesaj? Geleceğini günlerce önceden kim haber vermişti bana? Üstelik bu misafir yurt dışından gelecekti. Yol yorgunu olacaktı ama temiz çarşaflar serip yataklar hazırlayacağım, elimden geldiğince rahat ettirebileceğim bir misafir değildi.

Aldığım mailde aynen şunlar yazıyordu: Oraya gelicem, müsait misin?

" Daveti gönderen: Ladyberlin

Davetin başlığı: Oraya gelicem havalar nasıl

Mesaj: Merhaba hayat tamamen tesadüflerle haftaya Türkiye'ye geliyorum. Ufacık, kısacık sürecek bir ilişki yaşamak ister misin? Çünkü burada kendime ayıramadığım vakti Türkiye'de ayırmak istiyorum. Beni tecrübesiyle hareketleriyle, sadece gönlümü hoş edecek birisini istiyorum. Benim bir ilişkide hayırlarım yoktur... Çünkü herkes istediğini almanın peşinde. Benim hiç bir maddi beklentim olmaz, evlilik felan öyle bir beklentim de yok zaten.. Yehju'ya gel de msn vereyim oradan devam edelim."

Ve devamında şu bilgiler yer alıyordu:

" Ladyberlin üyesinin fotoğraflı profilini görmek için buraya tıklayınız.

Yehju.com sitesine hemen üye olarak size davet yollayan kişilerle tanışabilirsiniz.

Ayrıca yarım milyondan fazla üye arasından aradığınız sevgili ya da yatak partnerinizi bulabilir, onlarla yazışabilir, msn adresleri ve telefonlarını alabilir ya da kameralı sohbet yapabilirsiniz.

Sınır tanımayan ama ilişkilerinde gizliliğe önem verenlerin bulunduğu site..."

Mesaj kutumu her zamanki gibi açıp bu satırları okuduğumda Nazan Öncel'in Hay Hay şarkısını anımsadım. Hatırlayalım, sözleri şöyle idi:

Ne varsa alsın

Toplasın gelsin

Benim için gelsin

İsterse kalsın

Hay hay buyursun gelsin

Hay hay temelli kalsın

Hay hay buyursun gelsin

Hay hay beni seven gelsin

Hay hay...

Günümüzde eski sevgilerin, masumane aşkların neden kalmadığını ve özlem çekildiğini bundan iyi ne anlatabilir acaba? Özellikle cinsel yoldan bulaşan AIDS Hepatit, Sarılık gibi hastalıkların görülme oranı ülkemizde de azımsanmayacak boyutta olduğu biliniyor. Çünkü yasal olarak çalışan hayat kadınları kontrol altında iken buralardan ulaşılan kadınlar ile birlikte olan kişiler önlemlerini ihmal etmişlerse her an tehlikeyle karşı karşıya. Merakları nedeniyle girdikleri bu tuzaklarla dolu sanal ortamlarda mağduriyetin çoğunu gençlerimiz yaşamaktadır.

Ayrıca her gün farklı yerlerde sanal alemle, online fuhuş, porno ve seks tuzaklarının var olduğu yüzlerce haberle karşılaşılıyor. İnternet aramalarında çok net biçimde rahatlıkla ulaşılabilen bu tür sitelerde çeşit çeşit görsel

malzemeler eşliğinde, kontrolsüz, kadın ya da erkek fuhuş hizmetleri sunuluyor. Meraklarına yenik düşenlerin, boş zamanlarını ne şekilde dolduracağını bilemeyenlerin bu tür tuzaklara düşmeleri çok kolay.

Hızla ilerleyen bilgi-bilişim çağı önümüze uçsuz bucaksız bir derya çıkarmış. Bu deryada ilerlerken kirlenme, fazla hızlı yüzüp, yönümüzü, kıyımızı kaybetme gibi durumlarla da karşı karşıya kalabiliriz.

Kolaylıkları ve olumlu taraflarının yanı sıra her an yepyeni, sinsi suçları ve yozlaşmayı da beraberinde getirip yaşamın tam ortasına bomba gibi bırakıyor gelişen teknoloji.

Uzmanlar sürekli sanal fuhuşta son dönemde artış yaşandığı, eskort, partner gibi isimlerle internet kullanıcılarına sunulan fuhuş pazarlarında pek çok tehlikenin de bulunduğu konusuna dikkat çekmeye, uyardıya çalışıyorlar. Hatta emniyete de bu tür sitelere aldanıp dolandırıldıklarına dair pek çok şikâyet de gelmekte olduğunu biliyoruz.

Bir söz vardır: Eline, diline, beline sahip olmak...

İşte acı olan budur. Sahip olamadığımız nitelikler zehirli sarmaşık gibi dolanıp durmaktadır boynumuza...

Yasal boşluklardan yararlanan bu tür siteler bir kısım meraklı ve aç insanımızın hüsrana uğramasına yol açıyor. Ayrıca bu tür olayların çok küçük bir kısmı açığa çıkıyor. Hukuk ve Hayat Derneęi Başkanı Erdem Gençay konuyla ilgili olarak şunları söylemekte: "Yasa boşluğu bazı kimselere hareket alanı sağlamakta, yasa koyucunun bu alanı boşluk bırakmayacak şekilde düzenlemesi gerekmektedir."

Bilimin ve teknolojinin nimetleriyle dolup taşan bu deryada herkesin boğulmadan ve başka kıyılara sürüklenmeden yüzebilmesi dileğimle...

Müşerref ÖZDAŞ

Şiir dostlarıyla dertleşme

Siz de benim gibi zaman zaman " yeter artık, bu da ne? " diyenlerdenseniz beni anlayacaksınız. Tüfek icat oldu mertlik bozuldu derler ya, işte bunun gibi icat edilen bilgisayar ve sanal ortam da mertliği bozdu. eline her kalem alanın kendini yazar ve şair sıfatına koymasına artık dayanamıyorum.

Bu da ne demek şimdi diyeceksiniz , biraz daha açayım: Okuduğum birçok yazıdaki kullanılan kelimeleri, yazım, sayısız imla hatalarını,sınırlı kelime dağarcığını, kendi kendine sayıklamalara benzeyen ve fazlaca anlamı olmayan söz öbeklerini gördükçe isyan etmemek elde değil, en azından benim tarafımdan böyle görünüyor. Öncelikle çok okumak, bu dünyadaki enfes eserlerle yoğrulmak, yaşamdan beslenmek, çok düşünmek, gözlemek gerekiyor diye düşünmekteyim. Her gün şiir yazmak zorunda gibi hissedenler var. Hiç aksatmadan yazıyorlar. Aynı kafadan olan ya da ben yazarsam onlar da bana yazar iki satır yorum, gaz verirler zihniyeti ile birbirine yorumlar yazıp övgüler yapanlar var çeşitli edebiyat siteleri ve kişisel sitelerde. Körler sağırlar birbirini ağırlar...

Haykırmak istiyorum bazen, öyle doluyum ki bu konuda: Lütfen yazmayın, belki de ancak kendi günlüğünüze yazabileceğiniz karalamalarınızın edebiyat sitelerinde altın gibi pırıldamasını beklemeyin.... Belki kendi duygularınızı tatmin ediyorsunuz ama okumaya doyamadığımız, her defasında yeniden düşündüren, ayrı tat almamızı sağlayan eski ya da yeni onlarca ozanımız, şairimiz, şairemiz varken lütfen her birkaç kelimeyi yan yana, alt alta getirip " işte şiir " , " işte makale, işte hikaye ... " diye öne sürmeyin. Bu değerli isimlere ve emeklerine haksızlık ve saygısızlık etmeyelim.

Rahatlamak istiyorsanız neden günlük tutmuyorsunuz? İki üç kelimeyi yan yana getirip yazım kuralarını hiçe sayıp şiir mi yazdığınızı sanıyorsunuz? Aşka meşke bulaşıp başka çıkar yol aramayan, arasa da gözünün önündeki açık kapıları göremeyecek olan, yana yakıla arabesk yaşam tarzını şiire taşıyan, umutsuzluk ve acıdan beslenmeye çalışan, her Allah'ın günü bir şeyler karalayıp " İşte şiir, ben de varım, ben yazdım oldu ... " diyen şairciklerin şiirciklerini, şiirimsi taslaklarını okumak ve görmek istemiyorum artık.

Yazmak kimseyle sınırlı değildir elbet ancak nerede kalıyor edebiyat, şiir sevgisi, nerde kalıyor araştırma, okuma, bu yönde kendini geliştirme? Eksik bunca şey varken olmuyor işte, yazılmıyor, lütfen tekrar tekrar okuyun kendinizi ve bunu görün, açıkça kendinizle hesaplaşın...

Bu düşüncelerine ne kadar katılırsınız bilemiyorum ama ben uzun zamandır içimde birikenleri siz gönül, şiir dostlarımla paylaşmak istedim.

Bence ;

Yaşamın ta gözlerinin içine bakıp

yüzüne tükürmek gibi ,

anlayın beni der gibi,

çığlık atar gibi

kendini tamamlar gibi

bahara, yaza, kışa tanıklığını ilan eder gibi

bazen de,

son sözü söyler gibidir şiir... şiirler...

O halde kendimizi tamamlayalım, dev aynasına bakmayalım... Yaşamı doğru okuyup yazmak için bu zorunlu bence. Haydi, bol bol okumaya... okudukça daha iyi seçmeye başlayacaksınız. Daha çok zevk alacaksınız. Pencerenizi sonuna kadar açın, sınırlı bir aralıktan bakmaktan vazgeçin. Gözünüzden kara gözlüklerinizi de çıkarın ki, yaşamın rengarenk desenlerini iyice görsün gözler ve beslensin ruhlar...

İyi, daha iyi, daha da iyiye doğru uzanan yollarınız ve gönül gözleriniz açık ola....

M.Özdaş 09.10.2011

Sevgi Sihirdir

İyileştirici sihirli kelimeler: seni çok seviyorum.
Kalbi ısıtan anlar:sıcak bir bakış ve içten bir gülüş.

Kim kime demeli? Sevginin çeşitleri neler?

Bir bayan bir başka bayan arkadaşından, bir dostundan duyabilir mi?

Bir bay başka bir bay arkadaşına, dostuna , evladına, annesine, babasına, akrabasına da bunu söyleyebilir mi?Söylenmeli mi, söyleyebilir misiniz?

Ben bugün duydum.

Selamlaştık karşılaştık ayaküstü. Epeydir görüşmediğim bir sağlıkçı öğretmen arkadaş ile hastane bahçesinde karşılaştık, görevinin başına gidiyordu. Neşesiyle capcanlı bir " merhaba" ve "sıcak bir gülüşle " silkinip kendime geldim. Hasta imiş oğlu ve evde yalnız. Anne yüreği yaşı kaç olursa olsun onu görmesini, yoklamasını söylemiş, içi daha rahat olarak görevinin başına dönüyordu. Okul öncesi dönemini bildiğim dünya güzeli, sarışın , mavi gözlü bir oğlan idi. Şimdi 13-14 yaşlarında. Annesini görmüş olmanın da verdiği psikolojik güçle daha kısa sürede iyi olacağından şüphem yok.

Mesaisi başlıyordu az sonra. Sağlık teksisyeni olarak yetiştirdiği öğrencilerinin başına doğru yürürken " Bir gün gel, uzun uzun oturup görüşelim, seni çok seviyorum ..." deyip giderken içimin biraz daha aydınlandığını görmüş müydü? Kendine iyi bak deyip ayrıldık...

Bu kadar içten bir sevgi ifadesi günün en güzel anıydı...

Sevgi evrenseldir. Sevgi akar, yerini bulur... Sevgi yeniler.. Sevgi iyileştirir.
İlaçlardan, psikologlardan çok daha önemli bir güçtür...
Sevgi ilaçtır... Sevgi sihirdir.

Omzuna dokunup uğurladım onu, " ben de seni seviyorum " diyerek.

Ne zaman karşımıza çıkacağını iyi bilir sevgi ve sevgi sözleri...
İyi ki varsınız seven ve sevilen dostlar...
Ben de sizleri seviyorum çok.

Müşerref ÖZDAŞ
05.12.2011

Kendini Arayan Adam

Kendine Yolculuk

-Bu aralar nasıl desem... kendimi boşlukta hissediyorum biliyor musun?

Bu odada benden başkası yok ama ben kendi kendime sorular soruyorum işte... Kendimle konuşmaya başladım? Hay aksi... Neler oluyor bana?

Yolda yürürken hayatın şifresini çözmek üzereymişim gibi geliyor son günlerde.

Pencerenin başındayım, camda buğu oluyor nefesim. Kocaman bir daire çizip üstüne bir çizgi atıyorum. Bu daire dünya... İçine hapsoldüğümüz dünya ve ben onu hiçe saydım bir çizgiyle.

İçim dolmuş, taşacak sanki. Bir yol araması gibi nehrin yolunu arıyor duygularım. Bir sigara daha yakmak geliyor içimden. Buğuyu silip uzaklara, gökyüzüne bakıyorum, boşluğa, laciverde ve ötelindeki karanlığa... Alnım soğuk cama dayalı, ürperiyor içim bir anda. "Ne kadar anlamsız yaşıyoruz..." diye düşünüyorum.

Yüzümde anlamsız bir sırtmayla sokağa atıp kendimi yürümek geliyor içimden rastgele...

Benden başka kim bilir kaç kişinin içinden geçiyor bu his? Kendini öylesine atıverip sokağın kollarına yürümek, yürümek, yürümek... Nedensizce, amaçsızca... Belli olmayan bir yere... Kime rastlayacağım kim bilir bir köşe başında... Ve atılıyorum gecenin koynuna birden bunlar geçerken aklımdan. Rüzgâr hafiften yüzümü okşarken aklımın köşelerine takılıp kalanlar serbest kalıyor yavaş yavaş... Hafifliyorum sanki... Bir ses yerleşmiş derinlerime, diyor ki: Sen her zaman güçlüsün, sen önemlisin, sen özgürsün...

Dur orda diyorum o sese, dur kandırma kendini de, beni de... Bu nasıl özgürlük?

Her konuda koşullandırmışız hayatımızı, kilitler vurmuşuz kat kat kendi üzerimize... Anlam dediğimiz anlamsızlıklarla dolu hayatımız. Duygularımız yozlaşmış, aşklar, sevgiler, arkadaşlıklar, dostluklar sahte... Her şeye su katılmış durumda, boz bulanık... Çamura batmışız debelenip duruyoruz.

Çık o zaman o çamurdan, kurtar kendini diyor içimdeki ses. Her zaman kulak asmadığım, duymazlıktan geldiğim o ses. Çıkacağım ama başkalarını da çıkarabilecek miyim acaba? Çamurun nemi ne zaman kurur bu bedenden? Kaldırımda çizgilere basmadan yürümeye devam ederken içimdeki sesi dinlemeye karar verdim o anda...

Anlamsız mı gerçekten hayat? Yoksa onu anlamsız hale getiren bizler miyiz? Bir değirmen mi hatalarımız, bizi her an daha çok parçalara ayıran? Nasıl bir anlam katmalı hayata? Nereye bakmalı? Ne kadar bakmalı? Ne zaman bakmalı? Gördüğümüzü ve görmediğimizi, kendi okuduğumuzu ve iç sesimizin bize okuduğunu nasıl yorumlamalı?

Kurgulanmış yaşamlarımızda tepeden tırnağa çamura batık ve yönetmene mahcubuz.

Su ve toprak bize katık verilmiş.

Çok uzaklara gitmemi söylüyor ısrarla içimdeki bana yabancı adamın sesi...

-Ben kulağına nereyi fısıldarsam oraya git! Dur diyene kadar git!

-Git, git! Durma, git!

Düşünüyorum o ses bana "Git" demeye devam ederken. Beni bırakıp gitti her sevdiğim, ben kalakaldım. Şimdi ben mi gideyim? Kimden gideyim?

-Kendinden!

Şu ses... susmuyor bir türlü...

Bırakıp gitmişlerdi ama bilmiyorlardı ki ben öyle boynu bükük kalakalsam da gidenler kimliksizliklerini, kararsızlıklarını da alıp gider, dönmelere aday olarak. Ama ya kalan? Kılıç elinde, içine atılan kördüğümü çözmeye aday değil midir kalan? Isıtmaya ve ışıtmaya aday değil midir içi üşüyenleri yeniden?

-Git, git ! diyor hâlâ içime sığamayan, bana yabancı tuhaf adam.

-Her şeye yağmen git!

- Al kılıcını da git!

- Git, çöz bulacağın düğümleri... deş irinli yaraları...

-Kurtul içindeki kalabalıktan....

-Gel, bana gel! Bekliyorum...

BİR GÜN SONRA

Evde her zamankinden farklı bir sabah yaşanır. Yokluğu fark edilip aranmaya başlanır. Akşam olmuş yeniden, duvarda asılı resmi görülmektedir odasının açık kapısından. Ağlamaktan gözleri şişmiş bir kadın, eve doluşan akrabalar, konu komşu, yüzü asık, korku dolu bir baba... Beklemektedirler öylece alabilecekleri bir haberi.

BİR AY SONRA

Hâlâ yoktur kendini aramaya giden adam. Evdekiler ise onun nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını hâlâ öğrenememiş, hâlâ yol gözlemekte, hâlâ gözyaşı dökmektedir. Ani ortadan kayboluşuna bir anlam verememekte, her an kötü bir haber alabilecek gibi tetiktedir herkes. Belirsizlik içlerini kemirmektedir her geçen dakika...

BİR YIL SONRA

Hâlâ dönmemiştir geriye...

Bir gün çıkar gelir mi geri bilinmez? Aradığını bulabilecek mi yoksa aradığı o kadar uzaklarda değil mi bilinmez. Şu var ki gittiği yerlerde kendini olmasa da bulabileceği, alabileceği, çözebileceği, ısıtabileceği, ışıtabileceği bir şeyler ya da birileri mutlaka olacaktır. Kendi aydınlığına doğru yürümektedir belki. İçindeki onu hiç terk etmeyecek, ona yabancı iken belki artık yakınlaşmış, yolunda yoldaşı olan o ses dur deyinceye kadar yolunda yürümeye devam edecektir. Belki de lacivert bir gecede aniden yürüyüp gittiği gibi dönüp geliverecektir şu köşe başından artık tüm umutlar kesilmişken...

[italik]Thales der ki:[/italik] Her şeyin bittiği anda bile umut vardır.

Umutsuz kalmayın, derin sulara dalmayın. Yoksa köpekbalıklarıyla birlikte yüzmeyi göze almalısınız. Yürüdüğünüz yolların sizi umudunuza götürmesi dileklerle...

Müşerref ÖZDAŞ

Mü'nün Müstambul Hayali

MÜ'NÜN MÜSTANBUL'UN HAYALI

Yer: Müstambul

Rakım: 2023

Yıl: 2011

Müstambul'dasıradanbir gün.

Yıl 2011. Bir İETT otobüsündeyiz, yolcular ve şoför arasında basit, güncel ve nazikâne bir diyalog:

- Şoför: İnin lan otobüsten... bu bebek yapma otobüsü mü?
- Genç yolcu: Bi biskrem versem?
- Şoför: Eee... yanındaki ne vercek?
- İ.Tatlises : Allah cezanızı verecek...

Yer: Yine Müstambul

Yıl: 2012

Otobüs duraklarında bulunan bazı uyarılar ve özlü sözler:

- *** Şişli yönüne giden yolcuların dikkatine: Aman şoförü kızdırıp da şişlenmeyiniz bir yerinizden...
- *** Bu otobüs alayına, şu otobüs balayına gider.
- *** Bir şoför bir şoföre gel beraber nikâh şahidi olalım demiş...
- *** 31 nolu ve 69 nolu otobüslere bineceklerin dikkatine: Bu hatlarda çift şoför bulundurulmaktadır. Biri dikiz görevini yerine getirirken diğeri otobüsü kullanmaktadır.
- *** Acil durumlar için prezervatif bulunur. Akbil geçerlidir.

İETT otobüslerinde bulunan bazı uyarılar:

- *** Ön koltuklar ebelere ve gebelere ayrılmıştır.
- *** Bebek yapma denemesi için en arka koltuklar ayrılmıştır.(Lütfen deneme sırasında perdeleri çekiniz)
- *** Bez değiştirme ve emzirme hizmetleri için arka koltuklar ayrılmıştır.
- *** Ebeler sadece İETT de bebek yapanlara hizmet verir. Bir bilet parasına itina ile doğum yaptırılır.
- *** İlk yardım kutusunda prezervatif bulunmaktadır.
- *** 3 çocuğu olanların bir çocuğundan bilet alınmamaktadır.

Yer: Yine Müstambul

Yıl: 2013

Otobüs, güzergâhında hareket halindeyken yaşananlar:

Bir bayan yolcu: Ah....yetişin doğuruyorum...

Bir diğerk bayan yolcu: Ebe nerde? Yetişsin...

Ebe: Geldim... yol açın hanımlar... Hadi ıkın bakalım... bu arada camdan bakın, sıkılmaz ve ağrını unutursun.

Bayan yolcu: Sık dişini kızım, Allah bir duraktan öbür durağa doğurmak nasip etsin... az kaldı... Trafik açıldı, ilerliyoruz... J

Erkek yolcu: Doğum fotosu çekilir ablalar... anında facebook ve twitter'e akıratılır... şöyle bir poz verin bakalım... J

Ebe: Adını ne koyacaksın.

Yeni anne: İsmETT... burada doğurmuş kısmet...

Ebe: Göbek adı Boğaziçi olsun...

Şoför: Yenge, evin adresi nasıl, yol değiştiriyoruz...

Yeni anne: Geçerken babasını da alalım... Sola sap...

Bebeğin başına üşüşen yolcular: Aman da pek tatlıymış , hanımış amcaları, hanımış teyzeleri, hanımış şoför amcası...

Okullarda biyoloji eğitimindeki değişiklikler:

Metroda üreme: metro-sexüel üreme denebilir...

Otobüste üreme: mobil üreme

Yapraklı takvimlerde doğacak çocuklara isim önerileri:

Erkek olursa: İsmETT

Kız olursa: kısMETT

Yeni doğanın kimliği:

Doğum yeri: Müstambul- Mümkünlü- Hayal durak

Adı: İsmETT

Soyadı: Oldubirkere

Ana adı: Nesensor

Baba adı:Nebensöyleyeyim

Göbek adı: Boğaziçi

Doğum yılı: 2013

Kan grubu: MÜ Rh +

Yazan: Müşerref ÖZDAŞ

Çekilebilir bir hayat için ne gerekiyor?

Çekilebilir bir hayat için ne gerekiyor?

Geçtiğimiz haftalara ait bir haberde oldukça dikkat çekici bir belirleme ile karşılaştım. Haber şöyle idi:Hollanda'da Alkol Kullanma Yaşı 10'a Düştü...

Peki, bu haberden sonra ne oldu? Büyük ihtimalle birçok kişi okuyup çoktan unuttu bile.

Zehirlenme sebebiyle hastaneye kaldırılan bu yaş çocuklarının araştırmalara göre yaklaşık dörtte üçünün içki kullanmayı anne ya da babalarından öğrendikleri belirtilmiş.

"Çocuklarımız ve alkol" adlı kitabının tanıtım toplantısında yapılan bir konuşmayı konu alan bu haberde ailelerin sorumluluğu olduğu belirtilse de, kütüphaneler dolusu kitap yazılsa da, birileri suçlansa da asıl çözüm nasıl bulunabilir konusunda köklü bir çalışmanın yapılmadığı da açıkça görülmektedir. Hollanda hükümetinin alkol satın alma yaşını 16'dan 18'e çıkarması sorunu çözecek midir? Bu ülkede umuma açık yerlerde içki kullanmak yasak olup küçük yaşta çocuklara alkol satan yerlerde ruhsat iptaline varan cezalar da verilebilmektedir.

ABD'de daha önceleri alkol kullanım yaşı eyaletten eyalete değişirken şimdi ülke genelinde 21 yaş uygulaması geçerli.

Ya diğer ülkelerde sınır nedir? Birlikte görelim:

Fransa: Gençlere dair organizasyonlarda sponsorluk yasağı var. Televizyon ve billboardlarda alkol reklamı yasak.İçki satışı yaşı hafif içkiler için 16, diğerleri için 18.

İsveç: Burada da alkol reklamı yasak ancak light bira yada sınıf 1 kategorisindeki içkilerin reklamı yapılabilir.İçki satma yaşı işte 18.

Danimarka: 2003 yılından itibaren televizyon ve radyoda içki reklamı yapılabilir.Spor müsabakalarında reklamları yasak.Dükkanlarda 16 yaşa kadar satılabilir.

İrlanda: Yasak konusunda Türkiye ile benzer bir durumda. Ancak büyük gözetimi dâhilinde içki içmek için bir alt sınır aranıyor.

Belçika : Çocuklara yönelik etkinliklerde sponsorluk yasak. Gençleri hedef alan reklamlara da dikkat ediliyor. Bar vb.yerlerde 16 yaş sınırı bulunuyor. Bira ve şarap gibi içkilerdeyse herhangi bir sınırlama yok.

Yunanistan: Spor organizasyonları haricinde birçok yerde sponsor olarak kullanılabilir. Benzin istasyonlarında, büfelerde, bakkalarda hatta hastane kantinlerinde bile içki satışına rastlamak mümkün.

Malezya: Televizyon ve radyolarda alkol reklamları yasak. Malayca olmayan gazete ve dergilerde içki reklamı yapılabilir. Alt sınır ise 18.

Dubai: İçki kullanımı için alkol lisansı gerekiyor ve bu lisans müslümanlara verilmiyor. İçki satışı ancak büyük oteller ve gece klüplerinin bünyesinde yapılabilir. Ramazan'da özel uygulamalar devreye giriyor.21 yaşından küçükler ise içki satılmıyor.

Sorun sadece alkol müdür? Ya fuhuş, ya uyuşturucu, ya daha fazlası... şiddet, terör?

Peki, bizde durum nedir?

Türkiye'de 2011 yılı başlangıcında, içki satış ve tüketimine getirilen kısıtlamalar o günlerde çok ses getirmişti. TAPDK (Tütün ve Alkol Piyasası Düzenleme Kurumu) (07/01/2011 tarihli ve 27808 sayılı Tesmi Gazete'ye göre) Tütün mamulleri ve alkollü içkilerin satılma ve sunumuna ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğe göre 2. bölüm madde 24'de alkollü içki reklamları ile ilgili kısımlarda Çocukları ve gençleri hedef alan yerlerde bazı kısıtlama ve yasalara yer verilmiştir.

Başlangıçtaki tanımlar kısmında madde 4'de Genç: [italik]Onbeş ile yirmidört yaş arası dönemde bulunan kişi [/italik]olarak açıkça tanımlanmış.

Yine 2. bölümde madde 6 aynen şu ifadelerle yer vermektedir: İşyerinde; [italik]onsekiz yaşını doldurmamış kişilere tütün mamulleri ve alkollü içkiler satılamaz veya sunum suretiyle tüketimlerine arz edilemez. Yaş konusunda tereddüde düşülmesi halinde satıcı, talepte bulunan tüketiciden kimlik belgesi istemek suretiyle, onsekiz yaşından büyük olduğu bilgisine ulaşarak satışı veya sunumu gerçekleştirir.[/italik]

Bu düzenleme sonrası, yukarıdaki açık ifadeye rağmen, değişik kesimlerde seslerin yükselmesine ve çoğu zamanki gibi tam olarak bilgi sahibi olmadan, kulaktan dolma bilgilerle konuşup eleştirmeyi kendine hak gören toplumun farklı kesimlerinden kişiler 24 yaşa takılı kalmıştı.

Sınırlamaları siyasi olarak yorumlayanlar da çoğunlukta idi.

Birçok evde ortaöğretim hatta ilköğretim düzeyinde çocukların mahalle bakkalına gönderilerek bira ile başlayan içki veya sigara satın almaya gönderdiğini hepiniz görmüşsünüzdür. Diyelim ki gönderilmedi, evde içki sofrasının kurulduğunu, mezeler hazırlandığını, dağınık bir masa başında sigara dumanının ağırlaştırdığı atmosferde çakırkeyif sohbetler yapıldığına tanık olmuştur evin çocukları, gençleri. Büyük olmanın böyle bir şey olduğu fikri uyanmıştır belki de...

Peki, ne yapılabilir? Kişisel özgürlükler kısıtlanmalı mı? Anne, baba ve yakınlar içki sigara kullanmamalı mı? Ya da her şeyin dozunda yapılabileceği fikri mi verilmeli yetiştirilen evlatlara? Aile içi ve okul eğitimi sorunları çözer mi? Satış yasağı önleyici olur mu yoksa yasaklar daha mı çekici kılar? Belki de akademik düzeydeki araştırmalar, tartışmalar ve çıkan kararlar topluma olumlu olarak dönebilir. Bunun arayışında olunmalı.

10 yaşında alkol alan, komaya giren, 12 sinde cinselliği yaşamaya başlayan, 13-14 ünde doğuran bir dejenere yeni nesil çıkıyor ortaya... Türk toplumu da büyük bir hızla takipte bu dejenerasyonu. Japonya'da çocuk birası üretilip yok sattığını, 400.000 şişe sipariş aldığı bilgisine ulaştım.

Neler bekliyor bu yuvarlak dünyayı daha? Bu biranın sloganı ise şu : "Hayat çocuklar için bile içki olmazsa çekilmezdir." Ne denir ki? Bu dünyayı içkisiz çekilir kılmaya çalışmak bu kadar zor mu?

Karar sizlerin sevgili okuyucular.

Hayatınızın çekilebilir olması ve onu birileri için çekilebilir, hatta harikalar diyarı haline getirebilmeniz dileğiyle...

Müşerref ÖZDAŞ

19.12.2011

Yeni Yılı Beklerken

Yeni bir yıla girmeye sayılı günler kaldı.
Adettendir köşe yazıları yazılır, haydi bakalım bir tane de ben karalayayım.

Sokaklarda, çarşıda, pazarda sivri renk renk külahlar, aptal maskeler,püsküllü süsler, irili ufaklı Noel Baba sembolleri, plastik çam ağaçları, bol bol kırmızı, özellikle iç çamaşır., seksi kıyafetler göze çarpıyor çok sayıda. Bütün bunlar olmadan yeni bir yıl gelmeyecek mi veya bunları alıp kullanarak daha mı mutlu olunacak? Umutlarınızı kırmızı, el kadar bez parçalarına mı bağlayacaksınız? Sarhoş olmadan karşılanamaz mı yeni gelen gün ve yıl? Pazardan pazartesiye , salıdan çarşambaya geçmekten ne farkı var o günün, gecenin? Umutlarımızı piyangoya mı bağlamalıyız ille de? Ya ertesi günkü hüsrana, vahlar tühler? Yıkılan ve ertesi yıl bu zamanlara ertelenen hayaller, zengin olma umudu?

Köşeyi dönsem ÖLÜM...düz gitsem HAYAT... der bir şarkıda,
HAYAL ise dikey çıkış, hayallerin suya düşmesi denilen şey de tepeden yere çakılma anlarıdır.Belki de boyunuzu geçmeyen bir suya balıklama atlayıp dibe çakılmak.Beyin ölümünün gerçekleşmesi hayallerin...

Ne diyelim, hayallere devam yine de...

Paranın beni değiştirip değiştirmeyeceğini bilmek istiyorum, Tanrım,lütfen bana bir şans! diyenlere gülümsüyorum sadece... Medya ve reklam dünyasının dolduruşuna ne de kolay geliyoruz.

Kırmızıda keramet mi var? Eğer öyleyse, bu kadar çok mutlu ediyor ve enerji yüklüyor ise tüm dünyayı kırmızıya boyamaya ne dersiniz?

Yine kırmızılı kıyafetler eşliğine, kadınların kırmızı rujlu gülücükler ve öpücükler dağıttığı, sevgiliye kırmızı güller verildiği, hindi dolmaları yiyerek, belki kırmızı halıların serili olduğu lüks mekanlarda salınarak, kırmızı şarap içerek, şampanyalar patlatarak, tıka basa mideleri doldurarak, gecenin devamında kırmızı noktalı saatler yaşanarak, çılgınca eğlenerek geçecek pek çok kişinin 2011 son gecesi... Ancak ertesi sabah uyandıklarında dünyanın bir yerlerinde aç insanlar olmaya devam edecek.İşgaller, zamlar, borsada düşüşler, terör, dünyanın pek çok yerinde kırmızı alarm durumları yaşandığı gerçeği var olmaya devam edecek. Belki kırmızı reçetelik maddelerin kullanılarak insani duyuların tamamen ortadan kalktığı, dumanlı kafa ve buğulu gözler eşliğinde girilecek yeni bir yıla...

Gelen yılların güzel, mutlu, verimli, bizden çok şey götüren getiren yıllar olmasını dileyelim yine de ancak dilemekle olmayacağını ve çaba göstermemiz gerektiğini de unutmayalım tabii ki..

Sevgiyle kalın, mutlu kalın, umutla kalın...

Müşerref Özdaş
27.12.2011

Hayat Konuşsun

Akşam yemeği vakti TV karşısında sakın bir şekilde yemeğimi yerken kanallar arasında da zaplıyordum. ATV'ye gözüm takıldı birden. Diğer benzerleri gibi,Esra Erol ile "Evlen Benimle" adlı şu garip ve gereksiz, aptalca programlardan biri yayındaydı.20 yaşında bir kız süslenmiş püslenmiş, baloya gider gibi bir hallerde, prensini bekler gibi kurulmuştu koltuğa. Hönk ! dedim birden, bu da ne? Yaş:20, ne işin var kızım burada senin? Ne yaşadın ki daha, hiç mi başka yapacak bir şeyin yok hayata dair? Tek derdin evlenmek mi? Birkaç dakika içinde sana söylenen allı pullu sözlerde mi bulacaksın hayatına alacağın, hayatına gireceğin kişiyi?

Eskideeeennn çok eskiden, anneler hamamda beğenirmiş oğullarını evlendirecekleri kızları. Boyu posu, gözleri, bakışları, sesi, makyajsız teni, edası, tüm saflığı ile orada bulunan latilokum kızları... Peki, ya buradaki yirmilerinde olan ya da henüz olmayan dilberler? 17-22 yaşında ama kendilerini programa hazırlayanlar platforma çıkarmadan önce öyle bir güzel benzetmişler ki... 40-45 yaşında kokoş teyzelere benzemişler. Diyelim ki seni beğendi gelen, ya da sen onu beğendin, diyelim ki evlendin, ertesi gün sabah yataktan kalkarkenki gözler şiş, makyajsız, gözü çapaklı, mahmur, bezgin halini görenler seni tanıyabilirler mi dersin a be güzelim !

Program yapanlara önerim: " Hamamda kız beğenme" adlı bir program yapınlar da kız anaları gelsin, görsün bu dilberleri saf, makyajsız halleri ile... Çalsın sazlar, oynasın kızlar, o kurnadan ötekine atılsın laflar, göbek taşına oturup yutulsun dolmalar, köfteler...

Hayatın ilk basamaklarında sayılabilecek bu hatun kızların programa gelen taliplerine ilk sordukları soru: ev- araba-banka hesabı... Ne kadar emek verdin şimdiye dek, ne ürettin, neye katkı oldu, dünyanın hallerini, bir evin nasıl geçindiğini kaç kez düşündün, o BEYİNciğini kaç kez yordun?

Ah be hatun kişi... Önce sil o yüzünün gözünün boyasını, sonra gerçekten aç gözünü, bak şöyle bir etrafına... Mutluluğun resmi çizilemez, tanımı kolay yapılamaz ama sen mutlu olmaktan neyi anlıyorsun? Sevişmeyi, öpüşmeyi, pahalı elbiseler giymeyi, takılar takmayı mı? Öyle ise çok yanlış bir noktada duruyorsun hayatının ve bundan dolaydır ki önce kendi içinde dengeni bulamıyorsun. Bir duruşun olsun önce, bir hayat felsefen olsun. Der ki ozan(*) "Bir insanı tanımak bir yaşam harcamaktır..." Kendini tanı önce, sonra çık bu yola, sana uzanan eli tut önce, sen de elini uzat hayata.

Sizlere boyalı hayatlar sergilenirken her Allah'ın günü başka nasıl düşünebilirsiniz ki, siz de haklısınız belki... Ama şunu bilin ki hayat basamağının şu an durduğu noktadan daha öteye gidebilmen, daha ilerisine bakabilmen öyle zor olacak ki... Ya gördüğünü anlamayacaksın, ya duyduğunu... Asıl önemlisi hayat denilen denkleme sen hiç çözemeyeceksin belki.

"Sandığımdan çok karmaşık çıktı hayat.." der bir başka ozan(**)... Sen de benim sandığımdan... Neyse, ben susayım, hayat konuşsun. Fısıltıları rüzgâra da karışsa, çok uzaklardan da gelse, anlamak isteyen anlar her zaman hayatın sözlerini. Sözsüz iletişimi de iyi başarır hayat. Ve bir gün son sözünü de söyler hayat.

(*):Özdemir Asaf

(**):Özdemir İnce

Müşerref Özdaş

Hay hay

Hay-Hay

HAYat_____ ve _____ HAYal

Hayat ile hayal arasındaki 7 fark :

1-Hayat devam eder kendi bildiğine,
hayalse bizim istediğimizce sürer.

2-Hayat acıdır, hayal onun kremasıdır.

3-Hayat üzer, hayal güldürür.

4-Hayat ciddidir, hayaller uçarıdır.

5-Hayat uzundur, hayaller kısadır.

6-Hayat sivridir, hayalin yumuşak kenarları vardır.

7-Hayat korkutur, sindirir, küstürür, hayaller gülümsetir.

Hepsine de hay-hay...

Dümdüz bir çizgide gitmez hayat.

Hayallerden vazgeçmenin pişmanlığı, hayattan vazgeçmenin ürpertisi yakışmasa da yapışır bazen üzerimize.
Sabunköpüğü gibi hayallere gerçekler değince bir anda booommmmm!!!

Köşeyi dönsem ÖLÜM...düz gitsem HAYAT... der bir şarkıda,

HAYAL ise dikey çıkış, hayallerin suya düşmesi denilen şey de tepeden yere çakılma anlarıdır.Belki de boyunuzu geçmeyen bir suya balıklama atlayıp dibe çakılmak.Beyin ölümünün gerçekleşmesi hayallerin...

Oyun oynayan kader midir yoksa insanların kendi kurduğu hayaller mi yıkılıyor?Kendi yazdığı oyunda mı oynuyor ?
Fısıltıları rüzgâra da karışsa, çok uzaklardan da gelse, anlamak isteyen anlar her zaman hayatın sözlerini.

Sözsüz iletişimi de iyi başarır hayat.

Ve bir gün son sözünü de söyler hayat.

Son noktasını koyar, büyük harfle yeni bir cümle başlamasa da, verilecek hesaplar, çekilecek azaplar başlayacaksa
buna da hay hay diyebilmek için hayattayken(aslında hayalde) hayat ötesini hiç düşündük mü?

Yaşamın adil olmadığından söz ederiz en bunaldığımız zamanlarda. Şans bize gülmemiştir, talih kuşu konmamıştır
omzumuzu... Yakınır dururuz.

Çok sonraları geri dönüp biraz da derinlemesine ve sakince düşündüğümüzde, yap bozun parçaları zaman içinde
yerine oturduğunda birden anlarız ki bize şanslar verilmiştir.

2. bir şans, 3. bir şans... belki daha fazlası.

Aklınız başında, doğru kararlar verebileceğiniz günleriniz, şansınız bol olsun.

Şanslarınızı doğru kullanabilmeniz dileğiyle...

Gelen günlere ve şanslara hay hay, hadi şimdilik bana da bay bay.

Müşerref Özdaş